LC Hebr. Ms 98 (Micro Orien. Hebr. 880/171)
117 ff. Paper. 24.3 x 18.5 cm. Italy. 1834. Large Italian square script. Lettered green leather spine and tinted edges

ספר חמד אלהים ללמוד בסוכה בכל לילה ולילה *Sefer Ḥemed Elohim*, a tikkun, or order of study in the Sukkah for each night of the Sukkot holiday. Includes the *Kiddush* at the beginning and the Grace after Meals at the end. Some of the instructions are in Italian, in Hebrew letters.

Copied by Jesse Ḥayyim Montecorboli in 5594=1834 as recorded on the title page.[כתיבת יד הצעיר ישי חיים מונטי קורבולי שנת ... התקצ״ט]. The Hebrew date on the title page, 5599, is obviously an error as the scribe added the date in numerals on the same page and on f. 2r: 5594, 1834. There are other manuscripts written by the same scribe in the Library of Congress (LC Hebr. Ms 17) and at the Jewish Theological Seminary in New York. In LC Hebr. Ms 17 he wrote that he had copied the manuscript in large letters at the age of seventy so that he could read it by candlelight.
Acc. Mark 235511/16
MMW.

Micro Orien. Hebr. 880/171

MS 98

ספר חמד אלהים

Sefer Ḥemed Elohim for Sukkot

חמד

אלהים

ספר
חמד אהים
ללמוד בסוכה בכל לילה
ולילה
כתיבת יד
הצעיר
ישי חיים מונטי קורבולי.
שנת
ויצא חטר מגזע ישי ונצר
משרשיו יפרה
התקצט

235511
16

5594 לפ 1834

לעדב סוכות

בסד

יבים האדם והחי הוא יתבונן חסדי המקום ברוך
הוא באהבתו ובחמלתו עם סגולתו לזכותינו
כהיום הזה לאחר יום הכפורים אשר טיהר את
נפשותינו ביום הקדוש והנורא ההוא ותכף ומיד
אשר קדשנו במצותיו וצונו לעשות מצות הסוכה
להיות שש ושמח עם עם סגולתו ואין ש״ואין פגע
רע עוד עליהם. וזר לא יקרב אליהם
מנהג אנשי מעשה להפרישבכל ערב שבת
ארבעה פרוטות כפירצונו כדי לחלקם לעניים
בערב סוכות. וקודם להפרישן יאמר
לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו

ורחימו 5594. 1834

ורחימו. ורחימו ודחילו ליחדא שם י״ה בו״ה בשם
ביחודא שלים בשם כל ישראל. הרי אני מפריש
המעות האלו כדי ליתן בצדקה לעניים בערב
סוכות הבא עלינו לשלום. ואני גבאי מצדקה
ואלו הם כנגד מה שפגמתי בשם הוי״ה ברוך הוא
כנגד י״ה ו״ה ובסוד וצדקה תציל ממות
צא וחשוב הרי גימטריא ח׳. אני גימטריא ז׳: מפריש
גימטריא: יח׳: המעות: גימטריא: כו׳ האלו: גימט׳
יה׳ כדי גימטריא. ז׳. ליתן. גימטריא יג׳ בצדקה גימט׳
כא׳. לעניים גימטריא כא׳ בערב גימטרא יג׳. סוכות
גימטריא כד׳: סך הכל גימטריא קעג׳ כנגד ואני גימ׳
יג׳. גבאי. גימטריא ז׳. מצדקה גימטריא כג׳. ואלו
גימטריא יו׳. הם גימטריא ט׳. כנגד גימטריא יד׳. מה

גימט׳
ט׳. שפגמתי גימטריא כג׳: בשם גימטריא ט׳. הוי״ה
גימטריא כו׳. ברוך גימטריא. יב׳. הוא. גימטריא יב׳:
סך הכל גימטריא קעג׳: ואם תשוב ותחשוב עוד.
כדי ליתן. צבקה. לעניים תמצא ארבעה תיבות ו״ז.
אותיות. כנגד בסוד וצדקה תציל ממות ארבעה
תיבות ושבעה עשר אותיות סך הכל אך
ומנין אך: אך טוב לישראל. וטוב גי. יז׳

אכן על כי כל מצוה ומצוה צריך להיות בדיבו״ר
ובמחשב״ה ובמעש״ה המחשבה היא הכונת
המצוה למי שחננו יי בחכמה ובינה שירע סודה
וטעמה. עד שיר שכלו מגעת. והמעש״ה הוא
עשיית המצוה בשמחה ובזריזות שלימה ליי
אהינו ותמיד יהא כוונתו שעושה מצוה זו כדי

לעשות נחת רוח ליוצרינו שאמר ונעשה רצונו:
הדיבור הוא שידבר המצוה בפיו קודם שיעשנה
ויצאנה בשפתיו בלשון אשר היא כתובה:
ויאמר הריני מוכן ומזומן לקיים מצוה (פלונית) לשם
יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה וכולי: על כן
האיש הירא בבוא לעשות הסוכה מצוה עליו
נס בשעת עשייתה להוציא בשפתיו ולומר זו:

התפילה קודם עשיית הסוכה

הריני מוכן ומזומן לקיים מצות חג הסוכות
תעשה לך לשם יחוד קודשא בריך הוא
ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא
שם י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל
ויהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שעל ידי
עשית מצוה זו יתוקן סוכת דוד ותעלה היא למעלה
אצל

אצל צדיק העליון יחדיו ידובקו סוכת דוד עם
הצדיק חי ועם נצח והוד תדין קימין הנופא ויתוקן
כל מה שפגמנו והרסנו ופרצנו גדרה ושלחנו בעירה
ובער בשדה תפוחים. עתה על ידי עשית הסוכה ובניינה
תשוב ותבנה חורבות ותמלא זו במלואה והחריבה זו
הרשעה נפלה ולא תוסיף קום ערו ערו עד היסוד בית
וטהר את נשמותינו לאהבה וליראה את שמך יראת
הרוממות ונזכה ונחיה ונירש פרישת סוכת שלומך
ורחמיך תמיד עלינו ויהי רצון שתשרה שכינה במעשה
ידינו ויהי נועם יי אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה
ידינו כוננהו ובזכות המצוה הזאת אשר היא אתר חירות
רבלא תשיב לנו החתימה ונזכר ונחתם בספר חיים
טובים ברכה ושלום ופרנסה טובה וישועה ונחמה
אנחנו וכל עמך בית ישראל לחיים ולשלום אמן כן יהי רצון

ראוי ונכון לכל איש הרא וחרד אל יי לשוב מעבירות
שבידו ולהפיל תחנוניו לפני אלהינו מרחם בטרם יבוא
ראשון לחשבון עונות וכך יאמר בתחנתו:

אנא יי ארך אפים ובעל הרחמים גלוי וידוע לפניך
שרצוננו לעשות רצונך ולקיים כל המצוות אשר
ציויתנו ולהזהר בכל אזהרות שהזרתנו. ומי מעכב שאור
שבעיסה מעכב. לכן יהי רצון מלפניך שתהיה בעזרנו
בשנה הזאת הבאה עלינו לשלום וזה היום תחילת
דין וחשבון עונותינו. עזרנו אלהי ישענו שלא נעבור אחד
מ̊ש̊ב̊ה̊ לא תעשה. ואל תביאנו לידי חטא ולא לידי
עבירה. והצילנו מכף רוב אורב יצרנו הרע. ויחד לבבינו
לאהבה וליראה את שמך והשיבנו אבינו לתורתך
וקרבנו מלכנו לעבודתך. והחזירנו בתשובה שלימה

לפניך

לפניך תמיד מראשית השנה ועד אחרית שנה ויקוים
בנו מקרא שכתוב בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על
ראשך אל יחסר. ושנוכל לקיים מהיום והלאה כל
כל מצוה שיזדמן לפנינו מ̊ר̊מ̊ח̊ מצות עשה. ומה
שלא נוכל לקיים תצרף מחשבתינו הטובה למעשה
ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאיצאי צאצאינו כולנו
יחד כלי מוכן לקבל נפש רוח ונשמה אשר נפחת בנו
כדי שנחזור לפניך למקור שחצבת נפשינו. רוחינו.
ונשמתינו משם. לא נבוש בעולם הזה ולא נכלם לעולם
הבא. ולהיות מוכנים ומזומנים מאותם הנוחלים לחזות
בנועם יי ולבקר בהיכלו כולו אומר כבוד . . . . .
ואחר יכן יקרא פרשת היראה: עקב:
ועתה מה יי אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את
יי אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאהבה אותו

ולעבוד את יי אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך: לשמר
את מצות יי ואת חקתיו אשר אנכי מצוך היום לטוב
לך: הן ליי אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל
אשר בה: רק באבותיך השק יי לאהבה אותם ויבחר
בזרעם אחריהם בכם מכל העמים ביום הזה: ומלתם
את ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד: כי יי אלהיכם
הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדול הגבור
והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד עשה משפט
יתום ואלמנה ואהב גר לתת לו לחם ושמלה: ואהבתם
את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים: את יי אלהיך
תירא אותו תעבוד ובו תדבק ובשמו תשבע: הוא
תהלתך והוא אלהיך אשר עשה אתך את הגדולות
ואת הנוראות האלה אשר ראו עיניך: בשבעים
נפש ירדו אבתיך מצרימה ועתה שמך יי אלהיך

ככוכבי השמים לרוב:

(ונצבים פרשת התשובה)

והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה
אשר נתתי לפניך והשבות אל לבבך בכל הגוים
אשר הדיחך יי אלהיך שמה: ושבת עד יי אלהיך ושמעת
בקולו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל
לבבך ובכל נפשך: ושב יי אלהיך את שבותך ורחמך
ושב וקבצך מכל העמים אשר הפצך יי אלהיך שמה:
אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יי אלהיך
ומשם יקחך: והביאך יי אלהיך אל הארץ אשר ירשו
אבותיך וירשתה והיטיבך והרבך מאבותיך: ומל יי
אלהיך את לבבך ואת לבב זרעיך לאהבה את יי
אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייך: ונתן יי את
כל האלות על אויבך ועל שונאיך אשר רדפוך:

ואתה

ואתה תשוב ושמעת בקול יי ועשית את כל מצותיו
אשר אנכי מצוך היום: והותירך יי אלהיך בכל מעשה
ידיך בפרי בטנך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטובה
כי ישוב יי לשוש עליך לטוב כאשר שש על אבותיך.
כי תשמע בקול יי אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה
בספר התורה הזה כי תשוב אל יי
אלהיך בכל לבבך ובכל
נפשך:

ותפלה זו תהיה לעזר ולהועיל לכל השנה כולה
לבל יכשל בכל עון אשר חטא. אחר
שהקדים תפלה לצרה והוא
עוד קודמיה לרשעא
עד דלא יקדמינך:

מנהג חסידים הראשונים ללמוד מאמרי הזוהר
המדברים בסוד המצוה הזאת בפרשת ויהי
דף קל ע"א. תא חזי כל הנקרא בשמי וכולי עד
אשרי העם שככה לו כנזכר לעיל בסעודת ליל ה'
דף סימן **אב**: ובזוהר פרשת תצוה דף קפ"ו
ע"ב. כד ישראל אינון בסמיכר ימין. עד ונהורא
עמיה שרי. כנזכר לעיל בליל ד' דף סימן **גד**:
וביותר מבואר בפרשת פינחס דף רנה כללות סוד
הלולב ונענועיו וכמאמרים אלו רמוז כל סודי
הדברים ויעלה לאדם קריאת הדבר בזוהר כאילו
ביון בכל יחודי זונ מדות העליונים אף אם לא
בא בסוד יי ולא ידע מאי קאמר לשון הזוהר
מסוגל מאד לנשמה ומעורר אהבת דודים
למעלה

למעלה וכן על זה הדרך בכל מצוה ומצוה היה דרך
המקובלים הראשונים ללמוד תחלה קודם עשיית
המצוה ההיא פרט המצוה ההיא בזוהר כי כל סודות
שנגלו על פי הא"רי ז"ל ושעתידים להגלות הכל
כאשר לכל רמוזים בדברי הרש"בי זלה"ה ומי שאינו
בר הכי לפחות יקרא פסוקי המצוה ההיא במקראי
התורה קודם עשיית מצותו שידע וישכיל ציוויי.
יי אשר קדשנו במצותיו וצונו ויעשה הדברים
לשם שמים כי הכל מודים כי מצוות צריכות כוונה
ואם לא כיוון בהם לא עשה ולא כלום
ואחר כך יתעסק במצותו לאגוד לולבו כי א"ע"ג שמן
הראוי היה נראה שיותר טוב לאוגדו מערב
יום טוב כי אי אפשר לאוגדו ביום טוב בקשר
גמור אלא בעגיבה מכל מקום דבר בעתו מה טוב
לאוגדו

לאוגדו בשעת מצותו רק שיהיו ההדס וערבה מוכנות
בשעורן מבעוד יום ואף אם יפול מהם איזה עלין
בשעת אגודתו אין בכך כלום. דדבר שאינו מתכוין
הוא. ודרך אנשי מעשה לאוגדו במין הלולב בעלין
המוכן להם מבעוד יום וקושרין אותו יפה אף ביום
טוב כי לא שייך עגיבה וקשר בעלין ולא אם דו אלא
בקושרים אותו שלא במינו. וראוי שיכוין באגודתו
לקשר קשרא דמהימנותא אותיות שם הקדש הו"ה
ב"ה על ידי תלת בדי הדס אות יו"ד במלואה זכר
לאבות ועל ידי שני בדי ערבות אות ה"ה במלואה
על שם יכין ובועז. ועל ידי הלולב מלוי ו"ו השם ועל
ידי האתרוג ה"ה אחרונה במלואה. ומצוה לאגדם
בקשר גמור לייחדם ועל כן ראוי לעשות שני קשרים
זה על זה לפי שהמילוים הללו כולם הם כפולים ולכן
צריך להיות קשר ראשון לענין בחינת הזכר
שנקשרים

שנקשרים ומתחברים זה עם זה השושבינים עם
החתן. ואחרכך קשר לקשור החתן עם הכלה ולכן
יהיה זה על זה והיינו משום גוי אל הכלה כנורע ועכ"ז
תשכיל ותבין לבלתי ערבב קשירתו יהר הרם וערבה
רק אופן קשירתו יהיה איש על מקומו ועל כנו כש"ב
הרב זלה"ה כשתהיה שררת הלולב כנגד פניו של
האדם יגיח השלשה הרבים אחד לימין והוא חסד
ואחד לשמאל והוא גבורה. ואחד באמצע השררה
והוא תפארת נוטה קצת לימין והלולב עצמו
הגבוה מהם כוד היסוד המושך מן הרעת דריך
חוט השררה. והשני בדי ערבות ישים אחד לימין
והוא נצח ואחד לשמאלו והוא הוד
וגמצא לחסידים הראשונים נוסח תפלה אחת לאומרה
בעת אגודת לולב ובעת נטילת לולב וזה נוסחה:
לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה

בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא
שם י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם
כל ישראל הרי אני עושה מצות
אגודת ארבעה מינין אלו לקיים
מצות זה אי ואנוהו ולתקן את
שרשם במקום עליון בשיעור
קומה בכל פרטיה ודקדוקיה לעשות
מצוה זו:
ויהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שיתקשרו על ידי אגודת לולב
זה עם מינין הגדולה והגבורה והתפארת
והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ

לך יי׳ הממלכה. יחד כולם בחבלי
עבותות האהבה ויתוקן עלירי קשר
זה מה שפגמתי בעונותי להיות גרגן
מפריד אלוף. עתה ישובו וירת׳ יחדו
החתן והכלה ושלשה עדרי צאן
רובצים ער׳ה ביחודא שלים ויהי
הקשר אמין קשרא דמה׳מנותא
ובכן בני לביא יתפרדו אשת כסילות
הומיה הקשורה באיש הבל ישר
יתפרדו איש מעל אחיו. והיו כלא
היו כי תעביר ממשלת זרון מן הארץ
שלא יפתונו ושלא יתגרו בנוויחונו

לעבוד את יי׳ אהינו כאשר עם לבבנו
יראוך כל המעשים וישתחוו לפניך
כל הברואים ויעשו כלם אגודה אחת
לעשות רצונך בלבב שלם. ונפשנו
רוחינו ונשמתינו יהיו קשורים וצרורים
בצרור החיים שעולה במספר הדם
ובמספר לולב ותתן לנו זרע כשר
וחכם וצדיק שעולה במספר ערבה
וחננו מאתך חכמה ובינה דעת
והשכל להבין ולהשכיל התורה
הקדשה שעולה כמנין אתרוג
ויושפע עלינו שפעריח טהרה וקדושה

משמך הקדוש והטהור שם ב"ן
חמת"יחד על ידי תלת הדבים
אות יו"ד שמך הקדוש ועל ידי
שני בדי ערבות מלוי ה"ה שמך
הקדוש. ועל ידי הלולב מלוי ו"ו
שמך הקדוש. ועל ידי האתרוג מלוי
ה"ה אחרונה שמך הקדוש. ויחשב
לפניך לולב באגודו כאילו עלינו
לירושלים ובנינו מזבח והקרבנו עליו
קרבן כאמור אסרו חג בעבותים עד
קרנות המזבח ותחפוץ בנו ותרצנו

ותחזינה

ותחזינה עיננו בשובך לציון וארמון
על משפטו ישב כבאשש שונה אז
תחפוץ זבחי צדק עולה וכליל אז יעלי
על מזבחך פרים במהרה בימינו אכ"ר

תפלה אחרת קודם נטילת לולב

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי
כי בפרי עץ הדר וכפות תמרים
וענף עץ עבות וערבי נחל. אותיות
שמך המיוחד תקרב אחד אל אחד
והיו לאחדים בידי ולידע איך שמך
נקרא עלי ויראו מגשת אלי. ובנענועי
אותם תשפיע שפע ברכות מדעת

עליון

עליון לנוה אפריון למכון בית אלהינו
ויהא חשוב לפניך מצות ארבע מינים
כאילו קיימתיה בכל פרטיה ושרשיה
ותרי״ג מצות התלויות בה כיכן כוונתי
ליחדא שמיה דקודשא בריך הוא
ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו
ודחילו ליחדא שמיה דקודש
בריך שם י״ה ב״ו ה —
ביחודא שלים בשם
כל ישראל אמן
ברוך יי לעולם אמן ואמן

קידוש: איז שבת דירה:

יום הששי ויכולו השמים והארץ
וכל צבאם. ויכל אלהים ביום השביעי
מלאכתו אש עשה וישבת ביום
השביעי מכל מלאכתו אשר עשה:
ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש
אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר
ברא אלהים לעשות:

אין סיטימאנא פרינג׳פייארא

אלה מועדי יי מקראי קדש אשר
תקראו אותם במועדם

סברי מרנן

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
בורא פרי הגפן

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו
מכל לשון וקדשנו במצותיו ותתן לנו יי
אלהינו באהבה (בשפת) שבתות למנוחה ו
מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון
את יום (בשפת) השבת הזה את יום חג
הסוכות הזה את יום טוב מקרא קדש
הזה זמן שמחתינו באהבה מקרא קדש
זכר ליציאת מצרים כיבנו בחרת ואותנו

קדשת

קדשת מכל העמים ושבתות ומועדי
קדשך ו באהבה וברצון ו בשמחה
ובששון הנחלתנו ברוך אתה יי מקדש
השבתו ישראל והזמנים :

ה׳ אימוצאי שבת ד׳ ירה פרימה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא
מאורי האש

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
המבדיל בין קדש לחול ובין
אור לחשך ובין ישראל לעמים ובין
יום השביעי לששת ימי המעשה בין
קדושת שבת לקדושת יום טוב

הקדשת

הבדלת ואת יום השביעי מששת
ימי המעשה הקדשת והבדלת
והקדשת את עמך ישראל
בקדושתך ברוך אתה יי המבדיל
בין קדש לקדש

לא פרימה ביה דיה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
שהחיינו וקיימנו והגיענו
לזמן הזה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
קדשנו במצותיו וצונו לישב בסוכה:

תפלה לאומרה בכל לילה קודם ליכנס בסוכה : : :

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שתשרה שכינתך בינינו ותפרוש
עלינו סכת שלומך בזכות מצות סוכה
שאנו מקיימין ליחדא שמיה דקודשא
בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו
ליחדא שם יה בוה ביחודא שלים
בשם כל ישראל ולהקיף אותה
מזיו כבודך הקדוש והטהור נטוי על
ראשיהם מלמעלה כנשר יעיר קנו.
ומשם ישפע שפע החיים לעבדך ישי
חיים בן רבקה אמתך ובזכות צאתי

ג׳ יג׳ כף ג׳ ק׳ ה׳ ג׳ ט׳ וסך הכל גימטרי
אברהם ואחר כך יכללם יחד ליעול יצחק ויעקב
משה ואהר יוסף דוד :

ובישב בסוכה יאמר

בסוכות תשבו שבעת ימים
תיבו אושפיזין עילאין קדישין עילאין
בצלא דמהימנותא בצלא
דקודשא בריך הוא זכאה חולקנא
וזכאה חולקהון דישראל דכתיב כי
חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו :

ובכל לילה אחד אושפיזין יאמר תפלה זו ב

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שבזכות

ב׳ א

שבזכות שבעה אושפיזי עילאין קדישין
אברהם יצחק יעקב משה ואהרן
יוסף דוד אשר ניצוצי הארת נשמתם
מתנוצצים ומאירים בתוך סוכתינו
שתזכנו ברחמיך ובחסדיך הגדולים
לראות מהרה בתפארת עוזך ולהעביר
גלולים מן הארץ ותאלילים כרות
יכרתון לתקן עולם במלכות שדי וכל
בני בשר יקראו בשמך להפנות אליך
כל רשעי ארץ ויקויים בנו מקרא
שכתוב והיה יום אחד הוא יודע ליי
לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה
אור

מביתי החוצה ודרך מצותיך ארוצה.
יחשב לי בזאת כאלו הרחקתי נדוד.
והרב כבסני מעוני ומחטאתי טהרני.
ואושפיזין עילאין אושפיזין דמהימנותא
תהיינה אזני קשובות רב ברכות
ולרעבים גם צמאים תן לחמם ומים
נאמנים. ותתן לנו זכות לשבת ולחסות
בסתר צל כנפיך בעת פטירתי מן
העולם ותכסני מזרם כי תמטר על
רשעים פחים. ותהא חשובה מצות
סוכה זו שאני מקיים כאלו קיימתיה
בכל פרטיה ודקדוקיה ותנאיה וכל

מצות

מצות התלוים בה, ותטיב לנו החתימה.
ותזכני לישב ימים רבים על האדמה.
אדמת קודש בעבודתיך וביראתך
ברוך יי לעולם אמן ואמן :

ואחרכך יאמר בפתח הסוכה בכל לילה

ליל. א. עולו אושפיזין עילאין קדישין.
עולו אבהן עילאין קדישין.
למיתב בצלא דמהימנותא
עילאה בצלא דקודשא ברך הוא
ליעול אברהם רחימא, אבא
קדישא דהכי סליק לחושבן
סוכ"ה. סמ"ך גימטריא קכ. וא"ו.

אור. והיה ביום ההוא יצאו מים חיים
מירושלים חציים אל הים הקדמוני
וחציים אל הים האחרון בקיץ ובחורף
יהיה. והיה יי למלך על כל הארץ ביום
ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. וחתום
לחיים טובים ברכה ושלום וישועה
ונחמה כל בני בריתך. ונזכה ונחיה ונירש
טובה וברכה לחיי העולם הבא ונהיה
אנחנו וזרענו וזרע זרענו כולנו יודעי את
שמך ועושי רצונך והטוב בעיניך. ונמצא
חן ושכל טוב בעיני אלהים וארם ויי חד
לבבנו ליראה ולאהבה את שמך

לעבוד

עבודתך הקדושה תמיד כל הימים
אמן כן יהי רצון עד כאן בכל לילה

ובכל לילה יאמר תפלה זו קודם
ואחר כך בחינת היום

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה
בדחילו ורחימו ליחדא שם
י״ה בו״ה ביחודא שלים בשם כל
ישראל הנה אנחנו באים לקיים
מצות ישיבת סוכה כמו שנאמ׳ בסוכו׳
תשבו שבעת ימים ולתקן את שורשה
במקום עליון
ויהי רצון מלפניך יי אלהינו אלהי אבותינו
שימשך אור אימא עילאה

המסכלת

המסוכת על הבנים ואור המקיף
שלה הוא יסוך עלינו ויקיפנו מכל
צדדינו. ואנו מכוונים בקיום מצות
הסוכה שהיא כמנין י אהד ונהי
שהם זעיר אנפין ונוקביה כמנין
סוכה עדכאן
ליל א. ואנו מכוונים להמשיך אור
החסד הפנימי דאימא
שהוא העליון והגדול שבכל
החסדים לרחל אמנו
ושתקבל גם כן אור המקיף
שלו

זאת יאמר בכל לילה כימין ג

על ידי מצוות ישיבת סוכה וסוכה
תהיה אור המקיף מהחסדים עליונים
דאימא עילאה לרחל אמנו ואנו בני מלכים
בני רחל אמנו נראה ונתלונן בתוך הסוכה
הזאת לקבל אור המקיף ההוא. אנא
בכח גדולת חסדיך העליונים הפלא
חסדיך מושיע חוסים ואור המקיף ההוא
יסוך עלינו ויקיפנו מכל צדדינו ונחסה
ונתלונן בצל סוכה אימא עילאה המסובבת
על הבנים מלכא קדישא ונוקביה המסוכים
והמוקפים מאימא עילאה ועל ידי שיבתנו
תוך

תוך הסוכה תמשך עלינו הארה זו על
נפשנו רוחינו ונשמתינו לעבוד אתי אלהינו
עבודה שלימה, ותשרה שכינתך בינינו
ותפרוש עלינו סוכת שלומך ולהקיף אותה
מזיו כבודך הקדוש והטהור כנשר יעיר
קנו וכשם שעשינו ביתינו עראי וסוכתינו
קבע גם למעלה האדם העליון יעשה ביתו
סוד אות ב. סוד הבינה היא אמו כי שם
ביתו עתה יעשה אותה ויעשה סוכתו
סוכ׳ דוד קבע צדיקים ירשו ארץ וישכנו
לעד עליה. וגם בזכות עשיית ביתינו עראי
לצאת החוצה יחשב לנו כאלו הרחקנו

נדוד

נדוד על אשר היינו מחוייבי גלות הרב
כבסנו מעונינו ומחטאתינו טהרנו
ובישיבתינו זאת בסוכה יתקן מושב
לצים אשר ישבנו בסוד משחקים ועם
מתי שוא ועם רשעים פועלי און וזכינו
שישרו עמנו אבותינו הקדושים שבעה
אושפיזין קדישין עילאין תוך סוכתינו
ומזיו הארתם וקדושתם תשפיע עלינו
רב ברכות חיים ושלום ולרעבים גם
צמאים תן לחמם ומים נאמוים וזכותם
וזכות צדקתם יעמוד לנו שלא נבוש ולא
נכלם ולא נכשל בשום מכשול ועון אשר

חטא

ומחנה קדושת

חטא על ידי אכילתינו ושתיתנו בחג
הקדוש הזה ונשגע לחם ונהיה טובים
ואל יעכבו אותנו הגשמים מלקיים
מצותיך ואל תשליכנו מלפניך מלהסתופ׳
בצל כנפיך. עשה נא למען שמך ולמען
זכות שבעה אושפיזין עילאין להחיש
נא את גאולתנו. ואת צמח דוד מהרה
תצמיח וקרנו תרום בישועתך להעביר
גלולים מן הארץ והאלילים כרות
יכרתון לתקן עולם במלכות שד׳ ומלכו
ונחיה ונירש טובה וברכה לשבת בסוכה
של לויתן כאמור התמלא בשכות עורן

ותהא חשובה מצות סוכה זו שאנו
מקיימים כאלו קיימנוה בכל פרטיה
ודקדוקיה ותנאיה. וכל המצוות התלויות
בה. ותטיב לנו החתימה לחיים טובים
ולשלום אמן כן יהי רצון עד כאן

ואחר כך בכל ליל אומר בחינת היום

ליל א שובה יי חלצה נפשי הושיעני
למען חסדך: יה׳ חסדך יי עלינו
כאשר יחלנו לך: קומה עזרתה לנו ופדנו
למען חסדך:

ואחר כך אמר בכל ליל תפלה זו סימן ד

רבונו של עולם אתה יודע כי בשר אנחנו

ואין בנו ולא בשום בריה כח להשיג
ולכוין מעלתך וגדולתך במו שכתוב
גדול אדונינו ורב כח ולתבונתו אין מספר
וגם אם אנו יודעים צירוף שמותיך
הקדושים וכוונת כל מצוה ומצוה בפני
עצמה וכל הייחודים וזווגי מדות הקדושות
העליונות הראויות לבא על ידיהם וכל
שכן כי בשר אנחנו ולא בינת אדם לנו
ולא אתנו יודע עדמה מהכוונות האלה
לכי יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי
אבותינו שיהא חשוב ומרוצה לפניך
כל מצוה ומצוה שנעשה בחג הקדוש
הזה

הזה מצות ישיבת סוכה וברכתה הן
מצות נטילת לולב וברכתו ונענועיו
והקפות התיבה בו כאלו כוונו בכל
צירופי שמות הקדושים העולים מתוכם
ובכל הייחודים וזווגי מדות העליונות
הראויות לבא על ידיהם. ותצלך
מחשבתנו הטוהה דוך כלל למעשה
פרטיות לכל אלה המצוות הקדושות
הנעשות בחג הקדוש הזה ויעלו לפניך
עם שאר מעשה המצות שלבני עלייה
אשר באו בתעלומות חכמה וסודותיה
ויונקים מסוד תכחומיה היודעים וחמכוונים
כל

כל הכוונות הראויות לכל אלה המצות
ודרך כלל אנו מכוונים ליחדא
שמא ד׳ ק׳ ב׳ ה׳ ושכינתיה בדחילו ורחימו
ורחימו ודחילו ליחדא שם י״ה בו״ה
ביחודא שלים בשם כל ישראל. והרי
אנו עושים מצות ישיבת סוכה ולולב
לתקן שורשיהן במקום עליון בשיעור
קומה בכל פרטיהן ותיקוניהן ודקדוקיהן
לעשות את כוונת יוצרנו שצונו לעשו
המצות האלה ולתת נחת רוח לפנין
ולגרום שפע וברכה רבה בכל העולמו
ולתקן כל הניצוצות שנפלו תוך

הקליפות בין על ידי בין על ידי שאר
עמך בית ישראל ולתקן כל ת׳ ר׳ י׳ ג׳
מצות הכלולות במצות אלו ולגרום
זווג בארבע אותיות שם הקדוש
ולזכך נפשנו רוחינו ונשמתינו שיהיו
ראוים לעורר מיין תתאין על ידי
מעשה המצוות האלה ויעלו לרצון
לעורר אהבת דודים אמן

ליל א׳ בזוהר פרשת אמור דף ק״ג ע״ב

בספר תשבו חסר ודא
עננא חד בכלהו קשירין ביה דכתיב
כי ענן יי עליהם יומם. וכתיב ובעמוד

ענן אתה הולך לפניהם יומם דאהוא
עננא דאהרן דאקרי יומם דכתיב
יומם יצוה יי חסדו. עננא חד נטיר
עמיה חמש אחרנין ואינון שית :
ועננא אחרא דכתיב ובעמוד אש
לילה דא נהרא להו לישראל מנהירו
דאינון שית :
רבי אלעזר פתח כה אמר יי זכרתי לך
חסד נעוריך וגו. האי קרא עדיל
כנסת ישראל אתמר בשעתא
דהות אזלא במדברא עמהון דישראל
זכרתי לך חסד נעוריך דא ענא דאהרן

דנטלא בחמש אחרנין דאתקשרו
עלך ונהירו עלך. אהבת כלולותיך
דאשכללו לך (ס"א ונלהו אשתכללו בך)
ואעטרו לך ואתקינו לך ככלה דתעדי
תכשיטהא וכל כך למה בגין לכתך
אחרי במדבר בארץ לא זרועה. ת"ח
בשעתא דבר נש יתיב במדורא דא
צלא דמהימנותא שכינתא פרסא
גדפהא עליה מלעילא. ואברהם וה"
צדיקייא ודוד מלכא שוין מדוריהון
עמיה ההד בסכת תשבו שבעת ימים.
שבעת ימים כתיב ולא בשבעה ימים.

כגוונא דא כתיב כי ששת ימים עשה
יי את השמים וגו׳. ובעי ברנש למחדי
בכל יומא ויומא באנפין נהירין באושפיזין
אלין דשריין עמיה. ואמר ל״אבא כתיב
בסכת תשבו שבעת ימים ולבתר ישבו
בסכת. בקדמיתא תשבו ולבתר ישבו.
אלא קדמאה לאושפיזי. תניינא לבני
עלמא. קדמאה לאושפיזי כי הא דרב
המנונא סבא כד הוה עייל לסוכה הוה
חדי וקאים על פתחא דסוכה מלגאו
ואמר נזמן לאושפיזין מסדר (ג״א. נסדר)
פתורא וקאים על רגלוי ומברך ואומר
בסכת

בסכת תשבו שבעת ימים. תיבו
אושפיזין עילאין תיבו. תיבו אושפיזי
מהימנותא תיבו. ארים (ס״א. אסחי) ידוי
וחדי ואמר זכאה חולקנא. זכאה
חולקהון דישראל דכתיב כי חלק יי
עמו וגו׳. והוה יתיב. תניינא לבני עלמא.
דמאן דאית ליה חולקא בעמא ובארע
קדישא יתיב בצלא דמהימנותא
לקבלא אושפיזין למחדי בה״א עלמא
ובעלמא דאתי. ובעי למחדי למסכני
מ״ט בגין דחולקא דאינון אושפיזין
דזמין דמסכני אינון. וההוא דיתיב
בצלא

בצלא דא דמהימנותא ונמין
אושפיזין אלין עילאין אושפיזי
מהימנותא ולא יהיב לון חולקהון
כלהו קיימי מניה ואמרי אל תלחם
את לחם רע עין וגו׳. אשתכח דההוא
פתורא דתקין ליליה הוא ולאו דקבה
עליה כתיב וזריתי פרש על פניכם וגו׳
פרש חגיכם ולא חגי. ווי ליה לההוא
ברנש בשעתא דאלין אושפיזי
מהימנותא קיימי מפתורא. ואמר דבי
אבא אברהם כל יומוי הוה קאים
בפרשת אורחין לזמנא אושפיזין

ולתקנא

ולתקנא לון פתורי השתא דמזמנין
ליה ולכלהו צדיקייא ולדוד מלכא
ולא יהבין לון חולקהון אברהם
קאים מפתורא וקרי סורוצא מעל
אהלי האנשים הרשעים האלה
וכלהו סלקין אבתריה. יצחק אמר
ובטן רשעים תחסר יעקב אמר
פתך אכלת תקיאנה ושאר כל
צדיקייא אמריכי כל שולחנות מלאו
קיא צואה בלי מקום. דוד מלכא אמר
(חסר כאן) ואשלים דינוי דכתיב ויהי
בעשרת הימים רגוף יי את נבל וימת.

ומאי קאמיירי [illegible] דדוד [illegible]
לנבל לאתעביד ליה אושפיזא ולא
בעא. ודא אמין ליה חולקא ובאינון
עשרה יומין דדוד מלכא דאין עלמא
אתדן עליה [illegible] ברגש [illegible]
ליה ביש יתיר מנבל [illegible]
(בגמא) אורייתא לא אטרח עליה
דברגש יתיר אלא כמה דיכיל דכתיב
איש כמתנת ידו וגו. ולא לעמא אנוש
אכול ואשבע וארוי בקדמיתא ומה
דישתאר אתן למסכנא אלא רישא
דכלא דאושפיזין הוא ואי [illegible]

לאושפיזין
ורוילין קבה חדי עמיה ואברהם
קרי עליה אז תתענג על יי וגו. יצחק
קרי עליה כל כלי יוצר עליך לא יצלח.
אר שמעון האי דוד מלכא אל בגין
דכל זיינין דמלכא וקרבין דמלכא
בידיה דדוד אתפקדו אבל יצחק אמר
גבור בארץ יהיה זרעו וגו. הון ועושר
בביתו וגו. יעקב אמר אז יבקע כשחר
אורך וגו. שאר צדיקייא אמרי ונחך
יי תמיד והשביע וגו. דוד מלכא אמר
כל כלי יוצר עליך לא יצלח דהא הוא
על כל זיני עלמין אתפקד. זכאה

חולקיה רבר נש דזכי לכל האי זכאה
חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין
ובעלמא דאתי. עלייהו כתיב ועמך
כלם צדיקים וגו׳ :

ליל א׳ כתוב מהקדמונים לקרות בסוכה פרק ד׳
דקירושין שמזכיר מעלתו של אברהם
אבינו עליו השלום. מצינו שקיים אברהם
אבינו עליו השלום כל התורה וז״ל

פרק ד׳ עשרה יוחסין עלו מבבל. כהני
לויי. ישראלי. חללי. גירי.
וחרורי. ממזרי. נתיני. שתוקי. ואסופי.
כהני. לויי. וישראלי. מותרים לבא זה
בזה. לויי. ישראלי. חללי. גירי. וחרורי.
מותרים לבא זה בזה. גירי. וחרורי.

ממזרי

ממזרי. ונתיני. שתוקי. ואסופי. (כולן)
מותרין לבא זה בזה. ב׳ ואלו הם שתוקי
כל שהוא מכיר את אמו ואינו מכיר את
אביו. אסופי כל שהוא נאסף מן השוק
ואינו מכיר לא אביו ולא אמו. אבא שאול
היה קורא לשתוקי בדוקי. ג׳ כל האסורין
לבא בקהל מותרים לבא זה בזה. רבי
יהודה אוסר. רבי אליעזר אומר ודאן
בודאן מותר. ודאן בספיקן וספיקן
בודאן וספיקן בספיקן אסור. ואלו הן
הספיקות. שתופי. ואסוכי וכותי. ד׳
הנושא אשה כהנת צריך לבדוק

אחריה

שנאסף

אחריה ארבע אמהות שהן שמנה.
אמה ואם אמה, ואם אבי אמה, ואמה
ואם אביה, ואמה, ואם אבי אביה. לויה ואמה
וישראלית מוסיפין עליהן עוד אחד.
אין בודקין לא מן המזבח ולמעלא, ולא
מן הדוכן ולמעלה, ולא מן הסנדרין
ולמעלה, וכל שהוחזקו אבותיו
משוטרי הרבים וגבאי צדקה משיאין
לכהונה, ואין צריך לברוק אחריהן.
רבי יוסי אומר אף מי שהיה חתום
(עד) בעורכי הישנה של צפורי. רבי
חנינא בן אנינגנס אומר אף מי שהיה אנטינגנס

מוכתב באסטרטיא של מלך: ו. בת
חלל זכר פסולה מן הכהונה. לעולם
ישראל שנשא חללה. בתו כשרה
לכהונה. חלל שנשא בת ישראל
בתו פסולה לכהונה. רבי יהודה אומר
בת גר זכר כבת חלל זכר: ז: לא ליעזר
בן יעקב אומר ישראל שנשא גיורת
בתו כשרה לכהונה. וגר שנשא בת
בת ישראל בתו כשרה לכהונה. אבל
גר שנשא גיורת. בתו פסולה לכהונה.
אחד גרים ואחד עבדים משוחררים.
אפילו עד עשרה דורות. עד שתהא

אמן מישראל. רבי יוסי אומר אף גר
שנשא גיורת. בתו כשרה לכהונה.
ח. האומר בני זה ממזר. אינו נאמן
אפילו שניהם אומרים על העובר
שבמעיה ממזר הוא אינם נאמנים. רבי
יהודה אומר נאמנים: ט. מי שנתן
רשות לשלוחו לקדש את בתו והלך
הוא וקדשה. אם שלו קדמו. קידושיו
קידושין. ואם שלוחו קדמו. קדושיו
קדושין. ואם אינו ידוע. שניהם
נותנים גט. ואם רצו אחד נותן גט ואחד
כונס. וכן האשה שנתנה רשות
לשלוחה

לשלוחה לקדשה. והלכה וקדשה
את עצמה. אם שלה קדמו קדושיה
קדושין. ואם של שלוחה קדמו קדושיו
קדושין. ואם אינו ידוע שניהם נותנים
לה גט. ואם רצו אחד נותן (לה) גט
ואחד כונס. י. מי שיצאה הוא ואשתו
למדינת הים. ובא הוא ואשתו וכנין.
ואמר אשה שיצאת עמי למדינת
הים. הרי זו ואלו בניה. אין צריך
להביא ראיה. לא על האשה ולא
על הבנים. מתה ואלו בניה מביא
ראיה על הבנים. ואינו מביא ראיה

האשה: יא: אשה נשאתי במדינת
הים הרי היא זו ואלובניה מביאראיה
על האשה. ואין צריך להביא ראיה
על הבנים. מיתה ואלו בניה. צריך
להביא ראיה על האשה ועל הבנים
יב. לא יתיחד איש אחד עם שתי
נשים. אבל אשה אחת מתיחדת
עם שני אנשים. רבי שמעון אומר
אף איש אחד מתיחד עם שתי
נשים. בזמן שאשתו עמו. וישן
עמהם בפונדקי מפני שאשתו
משמרתו. מתיחד אדם עם אמו.
ועם

ועם בתו וישן עמהם בקרוב בשר
אם הגדילו. זו ישנה בכסותה. וזה
ישן בכסותו: יג: לא ילמד אדם רווק
סופרים. ולא תלמד אשה סופרים.
רבי אליעזר אומר אף מי שאין לו
אשה לא ילמד סופרים: יד: ל' יהודה
אומר לא ירעה רווק בהמה. ולא ישנו
שני רווקים בטלית אחד. וחכמים
מתירין. כל שעסקו עם הנשים. לא
יתייחד עם הנשים ולא ילמד אדם בנו
אומנות בין הנשים. רבי מאיר אומר
לעולם ילמד את בנו אומנות נקיה
וקלה

את

וקלה, ויתפלל למי שהעושר
והנכסים שלו. שאין אומנות שאין
בה עניות ועשירות. שלא עניות מן
האומנות, ולא עשירות מן האומנות.
אלא הכל לפי זכותו. רבי שמעון בן
אלעזר אומר ראית מימיך חיה ועוף
שיש להם אומנות, והן מתפרנסין
שלא בצער. והלא לא נבראו אלא
לשמשני ואני נבראתי לשמש את
קוני, (מה אלו שנבראו לשמשני הם
מתפרנסין שלא בצער אני שנבראתי
לשמש את קוני) אינו דין שאתפרנס
שלא

שלא בצער. אלא שהרעותי מעשי.
וקפחתי את פרנסתי. אבא גוריון איש
צידן אומר. משום אבא גוריא. לא ילמד
אדם את בנו חמר. גמל כפר. רועה. וחנוני
שאומנותן אומנות לסטים. רבי יהודה
אומר משמו. החמרין רובן רשעים.
הגמלים רובן כשרין. הכפרין רובן
חסידים. טוב שברופאים לגהינם. וכשר
שבטבחים שותפו של עמלק רבי נהוראי
אומר מניח אני כל אומנות שבעולם
ואיני מלמד את בני אלא תורה שאדם
אוכל משכרה בעולם הזה. והקרן קיימת
לו

(לו) לעולם הבא. ושאר כל
אומניות אינם כן. כשאדם בא לידי
חולי. או לידי זקנה. או לידי יסורין.
ואינו יכול לעסוק במלאתו. הרי הוא
מת ברעב. אבל התורה אינה כן.
אלא משמרתו מכל רע בנערותו.
ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו.
בנערותו מהו אומר. וקויי יי יחליפו
כח. בזקנתו מהו אומר. עוד ינובון בשיב.
וכן הוא אומר באברהם אבינו —
ואברהם זקן ויי ברך את אברהם
בכל. מצינו שקיים אברהם אבינו
את

את כל התורה כלה. עד שלא נתנה.
שנאמר עקב אשר שמע אברהם
בקולי. וישמור משמרתי. מצותי
חקותי ותורותי:

ואחר כך יקרא מסכת סוכה בכל לילה ולילה. כי ישבו חמשה
פרקים כנגד חמשה חסרים. חמשה ענני כבוד. כי השגים
אינם רק בחינת הכללות כנורע ליודעי דעת. והוא ברף
בימן ה

ליל ב׳ עולו אושפיזין עילאין קדישין
עולו אבהן עילאין קדישין
א׳ למיתב בצלא דמהימנותא
עילאה בצלא דקודשא בריהוא
ליעול יצחק עקידה אבא
קדישא רהכי סליק לחושבן
סוכה

קודם כל
יהי רצון
ברף בימן
ואח״כ
עולו וכו׳

סוכה בא״ת בש״. ח״. פ״. ל״. ץ״. עולה ר״ח
גימטריא יצחק ויכללם יחד ליעול אברהם
יעקב משה ואהרן יוסף ודוד

וכשישב בסוכה יאמר

בסוכות תשבו שבעת ימים
תיבו אושפיזין עלאין קדישין עילאין
בצלא דמהימנוא בצלא ד״. ק״. ב״. ה״.
זכאה חולקנא וזכאה חולקהון דישראל
דכתיב כי חלק יי עמו יעקב חבל
נחלתו:

ואחר כך יאמר יהי רצון של אושפיזין ברף סימן ב״

ליל ב״. ואנו מכוונים להמשיך לרחל

אמנו

אמנו המקיף רחסר רגבורה אימא
קדישא:

ואחר כך יאמר על ידי מצות ישיבת סוכה ברף
סימן ג״

עוררה את גבורתך ולכה לישועתה
לנו: וגם עד זקנה ושיבה
אלהים אל תעזבני עד אגיד זרועך
לדור לכל יבא גבורתך: לך זרוע עם
גבורה תעוז ידך תרום ימינך: עתה
ידעתי כי הושיע יי משיחו יענהו משמי
קדשו בגבורות ישע ימינו:

ואחר כך יאמר רבונו של עולם ברף סימן ג״ ואחר כך
בזוהר פרשת פנחס דף רנ״ח ע״ב

ובחמשה עשר יום וגו. רבי אבא פתח

רתנח

ותנם התיבה בחדש השביעי וגו׳
תא חזי כל הני יומין אזלת אימא על
בנייא בגין דלא ישלוט סטרא אוחרא
עלייהו. ובגין לשיזבא לון כגון דאשתזיבו
בנהא והא יתבין בסכת מתנטרי בנטורא
יומא קדמאה ויומא תניינא פקדתלון
לישראל למעבד סעודתא לממנן-
דשאר עמין ואיהי לא שריא דתמן
מיומא תליתאה דאיהו יז לחדש
שריאת למשרי עלייהו ההד ותנח
התיבה בחדש השביעי ביז יום לחדש
על הרי אררט טורין דכל לווטין ימרין

ומרדין שרא בגוייהו. אמר ראלעזר
יומא קדמאה דחג לא שרייא עלייהו
ולא יומא תניינא אלא יומא תליתאה
דאוסיף וגרע שרייא עלייהו אוסיף
אתוון וגרע קרבנין דכתיב עשת עשר
וגו׳. והכי אתחזי לרע עין בגין דיומא
קדמאה ויומא תניינא חדוא דבנהא
ואינון מפלגי עדאן לון. מיומא תליתא
ולהלאה דאיהי שרייא עלייהו סד
כתיב והמים היו הלוך וחסור עד
החדש העשירי בעשירי בא. לחדש
נראו ראשי ההרים. והמים היו הלוך
וחסור

וחסור אלין קרבנין דאזלין ומתמעטין
וכמא דאינון מתמעטין ה״נ אתמעט
טובה דילהון. אל״ש אלעזר ת״ח מיומא
תניינא שריאו מייא לאתחזאה כיון
דשריאו מייא מיומא תליתאה איהי
שרת עלייהו ואינון מים לא הוו ידעי
בבלאי (ס״א לכלא) אמאי רשימין הכא
דהא טובא דישראל לא הוי באתר
דמעוטא אלא באתר דרבוייא ובגין
דאלין מיין דרשימין הכא אתמעטן
אתא קרא לאשמועינן דכתיב והמים
אינון דידיעו ביומי דחג אינון דרשימין

גו קרבנין דאינון טורי לווטין היו הלוך
וחסור טובא דליהון ונגירו דאנגיד עלייהו
היו הלוך וחסור ובגין דאינון מים דלהון
הוא לא אתחברן אתוון דלא יתחבר
טובא דלהון אלא זעיר זעיר. אבל
לישראל דאינון מקודשא בריך הוא
מה כתיב ודורשי יי לא יחסרו כל טוב.
כפירים רישיה דקרא כפ̊רים רשו ורעבו אלין
ממנן דשאר עמין ודורשי יי אלין ישראל
לא יחסרו כל טוב אלין אזלין ואסתלקו
טוב̊א לעילא לעילא ובגין כך טב̊א דלהון
דאינון מים היו הלוך וחסור. ער החדש

העשירי. דא טבת דהא כדין ימי הרעה
הוו ואתערת ההיא רעה ואתקפת וכלה
קדישא לא אנהירת מגו שמשא כדין
נלאו ראשי ההרים אלין אינון הלי
חשוכא. טורין דלווטין אתחזון ואתתקפו
ועבדין בישין בעלמא ביומין אלין.
אשה כהאי עולה דהא כדין אכלי
חולקהון. שבעים פרים אלין אינון
לקבל שבעין ממנן דשלטי על שבעין
עמין וסלקין ביומא קדמאה ונחתי בכל
יומא ויומא ואקרון פרים מנגחים
ביומין דילהון. אלים ארביסר תרין
בכל

בכל יומא אינון י"ד סי" יד ה" ידא
דשליט' עלייהו תדיר בכל יומא ויומ'
אמרין בני שנה מניינא דילהון ח"ץ
ואי תימא אי הכי רע עין הוי' לגבייהו
אין דהא כתיב כי גחלים אתה חותה
על ראשו. אבל אנן לא יהבינן אלא
בחדוותא דלית ביומי שתא חדוותא
כאלין יומין. ובגין דאנן יהבין בטוב
לבא ובחדוותא דרעותא אתהפך עלייהו
גחלים על רישיהון גומרין מלהטן
דחדוותא דילן עבדילון ביש. יד ה"
וח"ץ כך סלקין בחושבנא דילהון. וכל
דא

דא אי תימא מאן יהיב לון לאקרבא
עלייהו דלמא אינון לא בעאן כל דא
אלא לית חדווא לכל אינון ממנן. בכל
אינון תורים אלים ואמרין כהני בשעת
דישראל יהבי להון סעודתין אלין ועם
כל דא לא מתקרב כלא אלא לקבה
בלחודוי ואינון מתקרבי תמן ואיהו פליג
לון ועל דא כתיב אם רעב שונאך
האכילהו לחם אלין אינון קרבנין דחג.
ואם צמא השקהו מים אלין מים
דרשימין הכא ביומוי דחג. ביומא
תניינא וביומא שתיתאה ושביעאה

וסימן

וסימן בוז יבוזו לו מים רבים לא יוכלו
לכבות את האהבה אלין אינון מיא די
מנסכי ישראל בחג בחדוה וברחימו
דקודשא בריך הוא דכתיב ושאבתם
מים בששון ונהרות לא ישטפוה
אלין אינון נהרי דאפרסמונא דכיא
דכלהו רבקי ומתקשרי ברחימו דא
אם יתן איש את כלהון ביתו באהבה
בוז דא סמאל. באהבה דישראל למהוי
ליה חולקא בהדייהו באינון מים
דרשימין הכא בפרשתא דכתיב כל
הון יקר נמצא בוז יבוזו סימנא דאינון

מים

מים בוז יבוזו לו ד אי דהא כלהו אתחשיב
לגבן חרש נשבר דלית ליה תקנה
לעלמין. מים דילהון אתפליגו ביומין
בו״ז אשתארו שאר יומין דאינון ג׳ ד׳ ה׳
וסימן חר״ש את חרשי האדמה ולית
לון תקונא בהדן ולא לעלמין. ואי תימא
בוז יבוזו לו כתיב התם כי לא בזה ולא
שקץ ענות עני יומא קדמאה מאי
עביד ליה אלא לא אקרי ראשון ולא
אקרי אחד אלא חמשה עשר סתם
בלא רשומא כלל אבל שירותא
דרשימו דמים מיום שני הוי. והכי אתחזי

בגין

דלית טוב בשני ובגין כך לא רשים
ראשון ולא אחד כלל והוי בסתם ושרי
רשימו דיומין ביום שני ואתפלגו מים
בבו״ז ואשתארו ביומין חר״ש כמה
דאתמר וכל כדקא יאות. זכאה חולקהון
דישראל דידעי לאעלאה לגו מוחא
דאגוזא ובגין למיעל לגו מוחא מתברין
קליפין אלין ועאלין מה כתיב לבתר
כל האי. ביום השמיני עצרת תהיה
לכם עאלו כל הני גזיזין ותברו קליפין
ותברו גזיזין וכמה נחשים קטלו
וכמה עקרבים דהוו לון באינון טורי

דחשוכא עד דאשכחו אתר דישובא
וקרתא קדישא מקפא שורין סדיור
סחור כדין עאלו לגבה למעב׳ נייחא
תמן ולמחדי בה והא אוקמנא מלה
ודא איהו עצרת כנישו אתר דמתכנש
כלא לגבה תהיה לכם ולא לאחרא
למחדי אתון במאריכון ואיהו בהדיינו
ועל דא כתיב שמחו ביי וגילו צדיקים
והרנינו כל ישרי לב:

ליל ב׳ יקרא פרק ה׳ זבחים להזכיר עקדתו של יצחק
על גבי המזבח ומשם נתקנו הקרבנו כנודע וז״ל
פרק ה׳ איזהו מקומן של זבחים
קדשי קדשים שחיטתן
בצפון

בצפון פרושעיר של יום הכפורים
שחיטתן בצפון. וקבול דמן בכלי
ודמן שרת בצפון. ודמן טעון הזיה על בין
הבדים ועל הפרוכת ועל מזבח הזהב.
מתנה אחת מהן מעכבת. שיירי הדם
היה שופך על יסוד מערבי של מזבח
החיצון. אם לא נתן לא עכב. ב. פרים
הנשרפים ושעירים הנשרפי׳ שחיטתן
בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון.
ודמן טעון הזיה על הפרוכת ועל
אחת מזבח הזהב. מתנה מהן מעכבת.
שיירי הדם היה שופך על יסוד מערבי
של

של מזבח החיצון. אם לא נתן לא עכב.
אלו ואלו נשרפים בבית הדשן: ג
חטאות הצבור והיחיד. אלו הן חטאת
הצבור. שעירי ראשי חדשים. ושל
מועדות. שחיטתן בצפון וקבול דמן
בכלי שרת בצפון. ודמן טעון ארבע
מתנות על ארבע קרנות. כיצד עלה
בכבש ופנה לסובב. באלו לקרן
דרומית מזרחית. מזרחית צפונית.
צפונית מערבית. מערבית דרומית
שיריהדם היה שופך על יסוד דרומית
ונאכלין לפנים מן הקלעים לזכרי כהונה
בכל

בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: ד
העולה קדש קדשים שחיטתה בצפון
וקבול דמה בכלי שרת בצפון. ודמה
טעון שתי מתנות שהן ארבע. וטעונה
הפשט ונתוח וכליל לאשים: ה. זבחי
שלמי צבור ואשמות. אלו הן אשמות.
אשם גזילות. אשם מעילות. אשם
שפחה חרופה. אשם נזיר. אשם
מצורע. אשם תלוי שחיטתן בצפון.
וקבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן טעון
שתי מתנות שהן ארבע. ונאכלין לפנים
מן הקלעים לזכרי כהונה בכל מאכל
ליום

ליום ולילה עד חצות. ר׳ התודה ואיל
נזיר קדשים קלים. שחיטתן בכל מקום
בעזרה. ודמן טעון שתי מתנות שהן
ארבע ונאכלין בכל העיר. לכל אדם.
בכל מאכל. ליום ולילה עד חצות.
המורם מהם כיוצא בהם. אלא
שהמורם נאכל לכהנים. לנשיהם
ולבניהם ולעבדיהם. שלמים קדשים
קלים. שחיטתן בכל מקום בעזרה.
ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע
ונאכלין בכל העיר. לכל אדם. בכל
מאכל. לשני ימים ולילה אחד.
המורם

המורם מהם כיוצא בהם. אלא שהמורם
נאכל לכהנים לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם
ח. הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים.
שחיטתן בכל מקום בעזרה. ודמן טעון
מתנה אחת. ובלבד שיתן כנגד היסוד.
שנה באכילתן. הבכור נאכל לכהנים.
והמעשר לכל אדם. ונאכלין בכל העיר
(ולכל אדם) בכל מאכל לשני ימים
ולילה אחד. הפסח אינו נאכל אלא
בלילה. ואינו נאכל אלא עד חצות
ואינו נאכל אלא צלי
ואינו נאכל אלא

ואחר כך מסכת סוכה. רף ה׳ מן ה׳

ליל ג׳. יהי רצון לכל לילה בדף סימן א
ואחר כך בפתח הסוכה
עולו אושפיזין עילאין קדישין
עולו אבהן עילאין קדישין
למתב בצלא דמהימנות עילאה
בצלא ד׳ ק׳ ב׳ ה׳
ליעול יעקב שלימא אבא
קדישא דהכי סליק שני
פעמים סוכה גימטריא יעקב
גם פנים דסוכה הוא נ׳ ה׳ י׳ ד׳
ואחורים דאותיות סוכה
ע׳ ו׳ ל׳ ו׳ עולה ק׳ פ׳ ב׳ גימטריא
יעקב: ויכללם יחד

ליעול אברהם יצחק משה ואהרן יוסף
ודוד

וכשישב בסוכה יאמר

בסוכות תשבו שבעת ימים
תיבו אושפיזין עילאין קדישין עילאין
בצלא דמהימנותא בצלא ד׳ ק׳ ב׳ ה׳
זכאה חולקנא וזכאה חולקהון דישרא.
דכתיב כי חלק יי עמי יעקב חבל נחלתו.
ואחר כך יאמר יהי רצון של אושפיזין בדף סימן ב
ואנו מכוונים להמשיך לרחל אמנו
המקיף רחסד דתפארת אימא
קדישא

ואחרכך יאמר על ידי מצות ישיבת סוכה כדף בימן ג

תתן לראשך לוית חן עטרת תפארת
תמגנך: כי תפארת עוזמו אתה
וברצונך תרום קרננו: עורי עורי לבשי
עוזך ציון לבשי בגדי תפארתך ירושלים
עיר הקדש: ולתתך עליון על כל הגוים
אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת
ולהיותך עם קדוש ליי אלהיך כאשר
דבר:

ואחרכך יאמר רבונו של עולם בדף בימן ד ואח"כן
בזוהר פרשת תצוה דף קפ"ב ע"ב

את חג המצות תשמור האי איהו אתר
דאקרי שמור ובגין כך כתיב את
חג

חג המצות תשמור שבעת ימים תאכל
מצות כאשר צויתיך. שבעת ימים אלין
לאו אינון כשבעת הימים רסוכות דאינון
עילאין ואלין תתאין, ועל דא באינון הלל
גמור ובהני לאו הלל גמור ועל דאינון
לתתא שבעת ימים תאכל מצות. מצת
כתיב חסר בלא ו. דעד לא שראן אינון
יומין עילאין רזא דו. ואי תימא כיון
דחג המצות אתקדש אמאי נחתא לתת
באינון יומין תתאין. תא חזי כתיב וכפר
בעדו ובעד ביתו וגו. מאן דיכפר אצטריך
לכפרא עליה. בקדמיתא, ובתר על
ביתיה

דהא תנינן מעלין בקדש ולא מורידין אמאי נחתא

ביתיה. כגוונא דא הא דרגא שאר־
לאתקדשא ולנפקא בקדושה לכפרא
עליה. וכיון דאיהו אתקדש בעי לכפרא
על ביתיה ולקדשא לון ועל דא נחית
לתתא לקדשא ביתיה. ובמה מקדש
לון בישראל דלתתא בחושבנא דעומר
וכיון דאילין מתקדשן בעינן לסלקא לה
לעילא דהא כד ביתא דמטרוניתא
אתקדשת כדין סלקת לעילא לאתקשר
באינון יומין עילאין לעילא ועל דא אנן
עבדין חושבנא בקיומא על קיומא־
קימין בגין דאינון יומין יומין עילאין
אינון

אינון וכן בכל זמנא דעאל ברנש לאינון יומין
עילאין כין בצלותא כין בשבתא
אצטריך לקימא על רגלוי ירכין וגופא
כחדא תמן ירכין וגופא לקימא בדכורא
דקימא בחיליה ולא כנוקבא דאורחה
למיתב. ועוד בגין שבחא דעלמא עלאה
ובגין דאיהו רזא דדכורא נשים פטורות
מחושבנא דא ולא מתחייבן למימנדה
בדכורין לאתקשרא כל חד כדקא
יאות. כגוונא דא יראה כל זכורך
דכורין ולא נשין. בגין דרזא דכרית
בדכורא איהו ולא בנוקבא ובגין־
דקימא

דקימא רוא לעילא נשין לא מתחיבן
ורוא אוליפנא הכא. דבכל שבעת יומין
מאלין יומין עילאין נטלא קדושא יומא
חד דאלין תתאי והאי תתאה אקרי
שבוע דאתקדש בשבע יומין עילאין
וכן בכל שבעה ושבעה מאינון חמשין
יומין עד ולא עד בכלל. וכד אשתכחו
ארבעין ותשע יומין עילאין אשתכחו
לתתא שבע יומין דאתקדשו בהו וכל
חד אקרי שבוע דשאל באינון שבע.
ועל דא כתיב שבע שבתות תמימות
תהינה. בגין דאינון נוקבין נקט קרא
לישנא

לישנא דנוקבין וכד אתקדשו בדהו
ובית מתתקנא לאתחברא אתתא
בבעלה כדין אקרי חג שבועות מאינון
נקבי דשארו עליהו אינון יומין עילאין
דאתקדשו בהו. ובגין כך כתיב
בשבועותיכם אינון דלכון ולא כתיב
בשבועות. בגין דהכי נמי מתקדשין
ישראל לתתא עמהון. ועל דא כד מטון
לתשע וארבעין יומין ההוא יומא עלאה
דעליהו אקרי יומא דחמשין דשליט
על תשע וארבעין יומין הא דכלא
דאורתא בתשעה וארבעין ענפין
וכדין

וכד״ן ההוא יומא עלאה יומא דחמש״ן
באתערותא דלתתא אפ״ק אור״תא
כלילא בתשעה וארבעין אנפ״ן :

ואחר כך יקרא משנה ז׳ דחולין שהיתה המצוה
שנצטוה יעקב אבינו עליו השלום וזל

פרק ז׳. גיד הנשה נוהג בארץ ובחוצה
לארץ. בפני הבית. ושלא
בפני הבית. בחולין ובמוקדשים. ונוהג
בבהמה ובחיה. בירך של ימין ובירך של
שמאל. ואינו נוהג בעוף. מפני שאין לו
כף. ונוהג בשליל. רבי יהודה אומר
אינו נוהג בשליל וחלבו מותר. אין
הטבחין נאמנין על גיד הנשה. דברי
רבי

רבי מאיר. וחכמים אומרים נאמנין
על יועל החלב : ב : שולח אדם לנכרי
ירך. שגיד הנשה בתוכה מפני שמקומו
נכר. הנוטל גיד הנשה צריך שיטול את
כולו. רבי יהודה אומר כדי לקיים בו
מצות נטילה. : ג : האוכל מזיד הנשה
כזית סופג ארבעים. אכלו ואין בו כזית
חייב. אכל מזה כזית ומזה כזית סופג
שמונים. רבי יהודה אומר אינו סופג
אלא ארבעים : ד : ירך שנתבשלה גיד
הנשה. אם יש בו בנותן טעם הרי זו
אסורה. כצד משערין אותה. כבשר
בלפת

בלפת :ה: גיד הנשה שנתבשל עם
הגידים בזמן שמכירו בנות טעם. ואם
אינו מכירו. כלן אסורין. והרוטב בנותן
טעם. וכן חתיכה של נבילה וכן חתיכה
של דג טמא שנתבשלו עם החתיכות
בזמן שמכירן בנותן טעם. ואם לאו
כולן אסורות והרוטב בנותן טעם:ו
נוהג בטהורה ואינו נוהג בטמאה.
רבי יהודה אומר אף בטמאה. אמר
רבי יהודה והלא מבני יעקב נאסר גיד
הנשה. ועדין בהמה טמאה מורתרת
להן. אמרו לו בסיני נאמר לא שנכתב במקומו

ואחרכן מבכת סוכה דף סימן ה

ליל רביעי

קורם כל יאמר יהי רצון לכל לילה קורס ליכנס לסוכה
בדף סימן א ואחרכן בפתח ההיכה יאמר

עולו אושפיזין עילאין קדישין. עולו
אבהן עילאין קדישין למיתב
בצלא דמהימנותא עילאה בצלא
דקודשא בריך הוא:
לעול משה רעיא מהימנא רהכי סליק
לחושבן סוכה פשוטה וסוכה
במילוי יודין. סמך. ויו. כף הי גימטרי
משה וג. אותיותיו. וגם אם תחשוב
א.ב.ג.ד.ה.ו.ז.ח. ט.י כ הרי גימטריא

ע״ה א׳ ב׳ ג׳ ד׳ ה׳ הריגימטריא, ט״ו
סך הכל גימטריא משה ויכללם יחד
ליעול אברהם יצחק ויעקב אהרן
יוסף ודוד ;

דכשישב בסוכה יאמר

בסוכות תשבו שבעת ימים
תיבו אושפיזין עילאין קדישין עילאין
בצלא דמהימנותא בצלא
דקודשא בריך הוא זכאה חולקנא
וזכאה חולקהון דישראל דכתיב כי
חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו

ואחרכך יאמר יהי רצון מלפניך ברף סימן ב׳

ואנו

ואנו מכוונים להמשיך לרחל אמנו
המקיף דחסד רנצח דאימא קדיש

ואחרכך יאמר עלירי מצוח ישיבת הסוכה ברף סימן ג׳

יי אלהים צבאות השיבנו האר פניך
ונושעה: תודיעני אורח חיים
שובע שמחות את פניך נעימות
בימנך נצח ;

רבונו של עולם ברף סימן ד׳
ואחרכך ילמוד בזוהר פרשת תציה דף קפ״ו ע״ב

ג״ר
כימן ללולב

וכד ישראל אינון בחמיסר יומין כדין
נטיל לבנוי לפרשא גרפוי עלייהו
ולמחדי עמהון ועל דא כתיב ולקחתם
לכם ביום הראשון פרי דא איהו אילנא

דאקרי

דאקרי עץ פרי ואשתכח ביה פרי. עץ
הדר כל״א הוד והדר לפניו מ״ט אקרי
הדר ומאן איהו הדר אלא דא צדיק.
אמאי אקרי הדר והא אתר טמירא
איהו דלית ליה גלויא וצריכא לאתכסיא
תדיר ולית הדר אלא מאן דאתגליא
ואתחזי, אלא אע״ג דאיהו דנא טמירא
הדורא איהו דכל נופא ולא אשתבח
הדורא לנופא אלא ביה. מאי טעמא מאן
דלית עמיה האי דרגא לית ביה הדורא
למיעל בבני נשא. קלא לאו עמיה בדבורא
והדורא, (ס״א בדבורא) דקלא אתפסח
מיניה.

דדיקנא

מיניה דדיקנא והדורא דדיקא לאו
עמיה ואע״ג דאתכסיא ההוא דרגא
כל הדורא דגופא ביה תליא ואתכסי
ואתגליא ובג״כ עץ הדר איהו עץ
דכל הדורא דגופא ביה תליא. ודא
איהו עץ עושה פרי. כפת תמרים הכא
אתכלילת אתתא בבעלה בלא
פרודא. כפת תמרים בחדא. וענף עץ
עבות תלתא ועלין דיליה דא בסטרא
דא. ודא בסטרא דא וחד רשליט עליהו.
וערבי נחל תרין. דלית להו ריחא
וטעמא כשוקין בבני נשא. (ובגין כך)
לולב

לולב נטיל כלהו כחוטא דשדרא
קיימא דגופא. ומה דנפיק לבר טפח
הכי הוא בגין לאשלמא ולאפקא כלא
ולשמשא כדקא חזי (ובגין כך) בהני זינין
בעי בר נש לאתחזאה קמי קודשא בריך
הוא. עלין וטרפין דהני תמרים אינון כל
שאר חילין דאתאחדן באינון כנויין —
דקודשא בריך הוא אקרי בהון. בגין
דבעינן (לאתחדא) לתתא כגוונא דלעילא
דלית לך מלה בעלמא דלא אית לא
דוגמא לעילא. כגוונא דלעילא הכי אית
לתתא ובעו ישראל לאתאחדא ברזא
דא

דא דמהימנותא קמי קודשא בריך הוא.
כתיב בסכת תשבו שבעת ימים דא הוא
רזא דמהימנותא האי קרא על עלמא
עלאה אתמר והכי תנינן כד אתברי עלמא
אתמר האי קרא כד שרא חכמה לנפקא
מאתר דלא ידיע ולא אתחזי כדין נפיק
חד משחתא ובטש וההיא חכמתא
עלאה נציץ ואתפשט לכל סטרין ברזא
דמשכנא עלאה וההוא משכנא עלאה
אפיק שית סטרין וכדין ההוא נציצו
דמשחתא נהיר לכלא ואמר בסכת
תשבו שבעת ימים. מאן סכת חסר ו׳ דא
משכנא

משכנא תתאה דאיהו כעששיתא
לאחזאה לכל נהורין וכדין אמר בסכת
תשבו שבעת ימים. מאן שבעת ימים
מעלמא עלאה לתתאה דכלהו קיימי
בקיומא לאנהרא להאי סכת ומאן איהו.
דא סכת דוד הנופלת סכת שלום. ובעי
עמא קדישא למיתב תחות צלהא ברזא
דמהימנותא ומאן ריתיב בצלא דא
יתיב באינון יומין עלאין וע"ד כלהו
בסכת בסכת. וחד בסוכות שלים
לאחזאה דמאן ריתיב בצלא דא יתיב
באינון יומין עלאין לעילא דקיימין על

האי תתאה לאנהרא ליה לחפיא עלי'
ולאגנא ליה בשעתא דאצטריך. ותו
כלהו אקרון סוכות בשלימו וכד איהו
חסר כתיב סכת דא עלמא תתאה
דבעא בהנ"ז יומין קדישין למיזן לשאר
ממנן רברבן רעמין בעוד דאיהי נטלא
חדוא בבעלה ולא יקטרגון חדוותא
ובגין דיתערבבון (נ"א דיתערבון) בההוא
מזונא קרבנין דלהון סגיאין יתיר משאר
יומין. בגין דיתעסקון בהו ולא יתערבון
לבתר בחדוא דישראל. ומאן חדוה
דישראל דא יומא תמינאה דעצרת.

ותא חזי בעוד דאינון שאר ממנ־
חדאן ואכלין בההוא מזונא דמתקנ־
לון ישראל. אינון מתקני כורסיא־
לקודשא בריך הוא מתתא ולסלקא
ליה לעילא באינון זינין ובדחדוא
ובהלולא ולאקפא מדבחא. כדין
אדהי סלקא ונטלא ברכאן ודחדוה
בבעלה. ושאר חיון רברבן ממנ־
דעמין אכלן ומרקן ורפסן ואתזנו. ואיהי
נקטא נפשאן דענוגין לעילא כמדה
דאתמר. כיון דנחתא והא נקטא כל
ברכאן וכל קדושין וכל ענגין וישראל
כל

כל הני שבעה יומין הוו משכין ל־ה
באינון עובדין דקא עבדין ומקרבין
בהדה כדין נחתא לקדבא בבנה־א
ולמחד־ לון יומא חד. וההוא יומא איהו
יומא תמינאה בגין דכל שבעת יומין
אחרנין בהדה ועל דא איהו תמינאה
ותמנא יומין בחדא. ובגין כך אקר־
עצרת כנישין. כנישין כלהו בהא יומא
ואקר־ שמיני. ולית שמיני אלא מגו
שבעה. כתיב יהי שם יי מבורך מא־
מבורך (אלא כלא ידע) אבל רזא
חדא ידע חד מחברנא במרבא אחזיאו
ליה

ל״ה בחלמא ורבי יצחק כפתורא
שמיה. מאי מברך שירותא קשה
וסופה רך. מ״ב קשה ודינא א״ה ו
ודאי ולבתר רך) כגוונא דא יומא
דל״ה מ״ב דהא במ״ב (ובחזא דמ״ב)
אתוון אתברי עלמא ועל דא אתבר
בדינא. לבתר רך ועל דא תנינן כל
שירותין קשין וסופא דלהון רכין
(כגוונא דא) ביומא דראש השנה
מ״ב קשה בדינא. ביומא דעצרת רך
בחדוה. תא חזי מה בין דינא עלאה
להאי דינא. דינא עילאה שירותא
וכופא

וסופא קשה ולית מאן דיקום ביה וכל
מה דאזיל אתתקף ובתר דשאר לא
סליק מניה עד דאכיל ושצי כלא דלא
אשתאר כלום. אבל דינא אחראה דתת
שירותא קשה וכל מה דאזיל אתחלש
עד דנהיר אנפין כגוונא דא דינא דנוקבא
דחלש חילהא. אימתי אתער דינא
דלעילא למשרי על עלמא. ביומא
דטופנא ועל דא לא אשתאר כלום
בר ההוא תבותא דנח דא״ה כגוונא
עלאה דסביל לההוא תוקפא ואי לאו
דזמין קודשא בריך הוא ואשתכחת
ברחמי

לבעלמא

ברחמי על עלמא כל עלמא אתאביד
דכתיב יי למבול ישב ועל דאלא שריא
דינא דלעילא על עלמא דלא יכיל
עלמא למסבל ליה אפילו רגעא חדא.
אדהכי הוה רבי שמעון בכי וחדי. זקפי
עיינין וחמו חמשה מאינון פרושים דהוו
אזלי אבתריה למתבע ליה, קמו אמר
רבי שמעון מכאן ולהלאה מה שמך.
אמר נהוראי סבא בגין דנהוראי אחרא
אית גבן, אזלו רבי שמעון ואינון חבריא
עמיה תלת מילין. אמר רבי שמעון לאינון
אחרנין ומה אורחא דא גבייכו. אמרו

למתבע

למתבע ליה להאי סבא דמימוי אנן
שתאן במדברא. אתא ל' שמעון ונשקיה
אמר ליה נהוראי שמך ונהורא אנת
ונהורא עמך שרי. פתח רבי שמעון
ואמר הוא גלה עמיקתא ומסתרתא ידע
מה בחשוכא ונהורא עמא שרא. הוא
גלה עמיקתא ומסתרתא קודשא ברין
הוא גלה עמיקתא ומסתרתא דכל
עמיקין סתימין עלאין איהו גלי לון.
ומאי טעמא גלי לון. בגין דידע מה
בחשוכא דאלמלא חשוכא לא אתידע
נהורא, ואיהו ידע מה בחשוכא, ובגין

כך

עד כאן ללולב

כך גלי עמיקתא ומסתרתא דאי לאו
חשוכא לא יתגליין עמיקין ומסתראן.
ונהורא עמה שרא. מאן נהורא. דא
נהורא דאתגלייא מגו חשוכא. ואנן מגו.
חשוכא דהוה במדברא אתגלי לן נהורא
דא רחמנא ישרי עמך נהורא בעלמא דין
ובעלמא דאתי. אזלו רבי שמעון וחברייא
אלין. תלת מילין אבתריה. אמר ליה
אמאי לא אזלו אלין עמך בקדמיתא.
אמר ליה לא בעינא לאטרחא לבר נש
עמי השתא דאתו נזיל בחדא. אזלו ור׳
שמעון אזל לארחיה. אמר רבי אבא

הא אנן ידענא שמיה ואיהו לא ידע
שמיה דמר. אמר ליה מינה ידענא
דלא לאחזאה

ואחר כך יקרא משנה פרק ה׳ ראבות שמזכיר בתוכה מעלת משה
רבינו עליה שלום משה זכה וזיכה את הרבים וכו׳ וכו׳ וכו׳

פרק ה׳ בעשרה מאמרות נברא
העולם. ומה תלמות
לומר והלא במאמר אחד (היה) יכול
להבראות. אלא להפרע מן הרשעים
שמאבדין את העולם. שנברא בעשרה
מאמרות. וליתן שכר טוב לצדיקים
שמקיימן את העולם שנברא בעשרה
מאמרות: ב: עשרה דורות מאדם

ועד נח. להודיע כמה ארך אפים לפניו
שכל הדורות היו מכעיסין (לפניו)
ובאין. עד שהביא עליהם את מי המבול.
עשרה דורות מנח ועד אברהם להודיע
כמה ארך אפים לפניו. שכל הדורות
היו מכעיסין (לפניו) ובאין עד שבא
אברהם אבינו וקבל (עליו) שכר
כלם: ג: עשרה נסיונות נתנסה
אברהם אבינו (עליו השלום) ועמד
בכולם להודיע כמה חבתו של
אברהם אבינו. עליו השלום: ד:
עשרה נסים נעשו לאבותינו במצרים

ועשרה על הים (עשר מכות הביא
הקדוש ברוך הוא על המצריים במצרי
ועשרה על הים) עשר נסיונות נסו
אבותינו את המקום (ברוך הוא)
במדבר שנאמר וינסו אותי זה עשר
פעמים ולא שמעו בקולי: ה: עשרה
ניסים נעשו לאבותינו בבית המקדש.
לא הפלה אשה מריח בשר הקדש.
ולא הסריח בשר הקדש מעולם.
ולא נראה זבוב בבית המטבחים.
ולא אירע קרי לכהן גדול ביום הכפורים
(ולא כבו הגשמים אש של עצי המערכ

ולא נצחה הרוח את עמוד העשן) ולא
נמצא פסול בעומר ובשתי הלחם
ובלחם הפנים. עומדים צפופים ומשתחו׳
רוחים. ולא הזיק נחש ועקרב בירושלים
מעולם. ולא אמר אדם לחבירו צר
לי המקום שארין בירושלים: ו: עשרה
דברים נבראו בערב שבת בין
השמשות. ואלו הן פי הארץ. ופי הבאר.
ופי האתון. והקשת. והמן. והמטה.
והשמיר. והכתב. והמכתב. והלוחות.
ויש אומרים אף המזיקין. וקבורתו
של משה. ואילו של אברהם אבינו.
ויש

ויש אומרים אף הצבת בצבת עשוי׳
: ז: שבעה דברים בגולם. ושבעה בחכם.
חכם אינו מדבר בפני מי שהוא גדול
ממנו בחכמה (ובמנין). ואינו נכנס
לתוך דברי חבירו. ואינו נבהל להשיב.
שואל כענין ומשיב כהלכה. ואומר
על ראשון ראשון. ועל אחרון אחרון.
ועל מה שלא שמע אומר לא שמעתי:
ומודה על האמת. וחילופיהן בגולם.
: ח: שבעה מיני פורעניות באין לעולם
על שבעה גופי עבירות. מקצתן
מעשרין. ומקצתן שאינן מעשרין. רעב
של

של בצורת באה. מקצתן רעבים
ומקצתן שבעין. גמרו שלא לעשר
רעב של מהומה ושל בצורת באה.
ושלא ליטול את החלה. רעב של
כליה באה. דבר בא לעולם על מיתות
האמורות בתורה שלא נמסרו לבית
דין. ועל פירות שביעית. חרב בא לעולם
על עני הדין. ועל עוות הדין. ועל
המורים בתורה שלא כהלכה: ט:
חיה רעה באה לעולם. על שבועת
שוא. ועל חלול השם. גלות בא לעולם
על עובדי עבודת אלילים ועל גרוי

עריות. ועל שפיכות דמים. ועל שמיטת
הארץ. בארבעה פרקים הדבר מתרבה
ברבי׳עית ובשבי׳עית. ובמוצאי שבי׳עית
ובמוצאי החג שבכל שנה ושנה. ברבי׳ע
מפני מעשר עני שבשל׳שית. בשבי׳עית
מפני מעשר עני שבששית ובמוצאי
שבי׳עית מפני פרות שבי׳עית. ובמוצאי
החג שבכל שנה ושנה מפני גזל
ומתנות עניים: י: ארבע מדות באדם.
האומר של׳ שלי ושלך שלך זו מדה
בינונית. ויש אומרים זו מדת סדום.
של׳ שלך. ושלך של׳ עם הארץ. שלי

שלך ושלך שלך חסיד. שלי שלי
ושלך שלי רשע. יא: ארבע מדות
בדעות. נוח לכעוס. ונוח לרצות יצא
שכרו בהפסדו. קשה לכעוס וקשה
לרצות יצא הפסדו בשכרו. קשה
לכעוס ונוח לרצות חסיד. נוח לכעוס
לרצות רשע. יב: ארבע מדות בתלמידים
מהר לשמוע ומהר לאבד יצא שכרו
בהפסדו. קשה לשמוע וקשה לאבד
יצא הפסדו בשכרו. מהר לשמוע וקשה
לאבד חכם. קשה לשמוע ומהר
לאבד זה חלק רע. יג: ארבע מדות

וקשה

בנותני

בנותני צדקה, הרוצה שיתן ולא
יתנו אחרים. עינו רעה בשל אחרים.
יתנו אחרים. והוא לא יתן עינו רעה
בשלו. יתן ויתנו אחרים חסיד לא יתן
ולא יתנו אחרים רשע. יד: ארבע מדות
בהולכי לבית המדרש, הולך ואינו עושה
שכר הליכה בידו. עושה ואינו הולך
שכר מעשה בידו. הולך ועושה חסיד
לא הולך ולא עושה רשע. טו: ארבע
מדות ביושבי לפני חכמים. ספוג. ומשפך
משמרת. ונפה. ספוג. שהוא סופג את
הכל. משפך שמכניס בזו. ומוציא בזו.

משמרת

משמרת שמוציאה את היין וקולטת
את השמרים. נפה שמוציאה את הקמח
וקולטת את הסולת: טז: כל אהבה
שהיא תלויה בדבר. בטל דבר בטלה
אהבה. ושאינה תלויה בדבר. אינה
בטלה לעולם. איזו היא אהבה התלויה
בדבר זו אהבת אמנון ותמר. ושאינה
תלויה בדבר. זו אהבת דוד ויהונתן: יז:
כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה
להתקיים. ושאינה לשם שמים. אין סופה
להתקיים. איזו היא מחלוקת שהיא
לשם שמים. זו מחלוקת הלל ושמאי.
ושאינה

א. נא. שהיא תלויה

ושאינה לשם שמים. זו מחלוקת קרח
וכל עדתו: יח: כל המזכה את הרבים אין
חטא בא על ידו. וכל המחטיא את הרבים
אין מספיקין בידו לעשות תשובה. משה
זכה וזיכה את הרבים. זכות הרבים תלוי
בו. שנאמר צדקת יי עשה ומשפטיו עם
ישראל. ירבעם חטא. והחטיא את הרבים
חטא הרבים תלוי בו שנאמר על חטאת
ירבעם בן נבט אשר חטא ואשר החטיא
את ישראל: יט: כל מי שיש בידו שלש
דברים הללו. מתלמידיו של אברהם
אבינו. ושלשה דברים אחרים
מתלמידיו

מתלמידיו של בלעם הרשע. עין טובה
ורוח נמוכה. ונפש שפלה. מתלמידיו של
אברהם אבינו. עין רעה ורוח גבוהה.
ונפש רחבה מתלמידיו של בלעם
הרשע. מהבין תלמידיו של אברהם
אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע.
תלמידיו של אברהם אבינו אכלין
בעולם הזה ונוחלין לעולם הבא.
שנאמר להנחיל אוהבי יש ואצרותיהם
אמלא. אבל תלמידיו של בלעם
הרשע יורשים גיהנם ויורדין לבאר
שחת. שנאמר ואתה אלהים תורידם
לבאר

לבאר שחת. אנשי דמים ומרמה לא
יחצו ימיהם ואני אבטח בך: כ: יהודה
בן תימא אומר. הוי עז כנמר. וקל כנשר.
ורץ כצבי. וגבור כארי לעשות רצון
אביך שבשמים. הוא היה אומר עז
פנים לגהינם. ובושת פנים לגן עדן. יהי
רצון מלפניך יי אלהינו. שתבנה עיר
במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך:
כא: הוא היה אומר בן חמש שנים
למקרא. בן עשר שנים למשנה. בן
שלש עשרה למצות. בן חמשעשרה
לתלמוד. בן שמנה עשרה לחופה. בן
עשרים

עשרים לרדוף. בן שלשים לכח. בן
ארבעים לבינה. בן חמשים לעצה.
בן ששים לזקנה. בן שבעים לשיבה.
בן שמנים לגבורה. בן תשעים לשוח.
בן מאה כאלו מת ועבר ובטל מן-
העולם: כב: בן בג בג אומר. הפוך בה
והפוך בה דכולא בה ובה תחזי
וסיב ובלה בה. ומינה לא
תזוע. שאין לך מדה
טוב הימנה. כב: בן
הא הא אומר לפום צערא אגרא
ואחרכן ילמוד מסכת סוכה דף סימן ה

ליל

ליל חמישי

יהי רצון לכל לילה בדף סימן א ואחרכן בפתח הסוכה

עולו אושפיזין עילאין קדישין עולו
אבהן עילאין קדישין למיתב
בצלא דמהימנותא עילאה בצלא
דקודשא בריך הוא:
ליעול אהרן כהנא רבא קדיש מהימנא
דהכי סליק סוכה סמ"ך גימטרי
קכ. ויו גימטריא כ"ב. כ"ף. גימטריא ה"י
גימטריא ט"ו. סך הכל רנ"ז גיממטריא
אהרן עם הכולל ויכללם יחד ליעול אברהם
יצחק ויעקב משה יוסף ודוד ונשיש
בסוכא יאמר
בכיכות

בסוכות תשבו שבעת ימים
תיבו אושפיזין עילאין. קדישין
עילאין בצלא דמהימנותא בצלא
דקודשא בריך דהוא
זכאה חולקנא: וזכאה רחלקהון
דישראל דכתיב כי חלק יי עמו יעק
חב נחלתו

ואחרכך יאמר יהי רצון של אושפיזין בדף סימן ב

ואנו מכוונים להמשיך לרחל אמנו.
המקיף דחסד דהוד דאימא
קדישא

ואחרכך על ידי מצות ישיבת סוכה בדף - סימן ג

יי אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ:
אשר תנה הודך על השמים: גדול
כבודו בישועתיך הוד והדר תשוה
עליו: והשמיע יי את הוד קולו ונחת
זרועו יראה:

ואכך יאמר רבונן של עולם בדף סימן ד ואחכך כזיהך פרשת ויהי דוד עא

תא חזי כד אתער דינא בעלמא
דקבה יתיב על כרסי דדינא למידן
עלמא בעי ברנש לאתערא (בדינא)
תשובה דייתוב מחיובא (ב"א. מחובוי)
דהא ההוא יומא פתקין כתיבו ומשתכחי
כלהו באחמתא הא כתיבין אי זכי בר
נש דייתוב קמי מאריה קרעין פתקין

דעליה לבת קודשא בריך הוא
זמין קמיה דבר נש יומא דכפורי
יומא דתשובה אי תב מחטאי טב
ואי לא פקיד מלכא למחתם פתקין
ווי דהא תשובה בעיא לאתלקא
מניה אי זכי בתשובה שלימתא
כדקא יאות תליין ביה עד ההוא
יומא בתראה דעצרת דהוא תמינאה
לחג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי
מאריה אתקרעו ואי לא זכי אינון.
פתקין נפקין מבי מלכא ואתמסרן
בידוי דסנטירא ודינא מתעביד ופתקין

לא

לאסתלקא

לא מהדרן תו לבי מלכא כדין צולמין
אתעברו מיניה ולא משתכחין עמיה
כיון דמתעברן מיניה הא ודאי טופסקא
דמלכא עבר עליה ויטעום כסא דמותא
ובההו ליליא דחגא בתראה סנטירין
זמינין ופתקין נטלין בתר דנטלי לון
צולמין מתעברן ואי משתכחין גריען
יעבר עלוי מרעין בישין בגריעותא
דלהון והא אוקימנא להא. ובספרי
קדמאי אמרי יתיר. כד רישא אגרע
וישתכח גופא בריה או אנתתיה
ישתכחו והוא יסתלק וה"מ כד לא

אהדר

אהדר כל ההוא זמנא בתיובתא אבל
אי אהדר. טעמא דמותא יטעם ויתסי
ואי גופא לא אתחזי וישתכך רישא-
אינון סלקין והוא אתקיים וה"מ כד
בריה זעירא ברשותיה. ואי ידוי פגימו
עבידתא דידוי פגימין רגלוי מרעין
רדפין עליה ערק צולמא ואהדר
ערק ואהדר עליה כתיב בבקר
תאמר מי יתן ערב. והאי כד נהרא
סיהרא ולילא אתתקן בנהורא
אבל זכאי חסידי בכל יומא ויומא-
מסתכלי בלבייהו כאילו ההוא יומא

מסתלקי

מסתלקי מעלמא ועבדין תיובתא
שלימתא קמי מאריהון ולא יצטרכון
למלה אחרא. זכאה חולקיהון בעלמ
דין ובעלמא דאתי. תא חזי כל הנקרא
בשמי כמה עלאין עובדי מלכא קדיש
דהא באינון עובדי (נ"א דרין) דאיהו
עביד לתתא קטיר לון במילין עלאין
דלעילא וכד נטלין לון לתתא ועבדי
בהו עובדא אתער ההוא עובדא
דלעילא דקטיר בה כגון אזובא עין
ארז והא אוקימנא מלי ואית מנייהו
דאחירן בשמא קדישא כגון לולב

ואהרוג

א ב
בימן
ללולב

ואתרוג הדם וערבה דכלהו אחירן
בשמא קדישא לעילא ועל דא תנינן
לאחדא לון ולמעבד בהו עובדא בגין
לאתערא חדוא ההוא דאחיד ביה ועל
דא תנינן במילין ועובדא בעיין לאחזאה
מלה בגין לאתערא מלא אחרא ההד
כל הנקרא בשמי ולכבודי לאתערא
יקרי בראתיו לייחדא לי יצרתיו
למעבד ביה עובדא (נ"א חילא). אף
עשיתיו לאתערא ביה חילא דלעילא.
ד"א כל הנקרא בשמי היינו דכתיב
פרי עץ הדר. ולכבודי בראתיו היינו

כפת תמרים יצרתיו היינו ועגף עץ
עבות. אף עשיתיו היינו וערבי נחל
ותקונא דהאי דאמר קרא ולקחתם
לכם ביום הראשון דייקא דהוא
חמישאה על עשור אבל ביום הראשו
ההוא יום ראשון מאן הוא אלא יום
דנפיק ראשון לנטלא (ד"א. לכולא)
במבועי דמיין נביעין ואנן בעיין
לאמשכא ליה לעלמא מתל למלכא
דקטר בנינשא בקטרוי אמיה מטרונית
אתת אפיקת לון לחירות ומלכא
אשגח ליקרא דילה ויהב לון בידהא

אשכחת לון כייפין וצחין אמרת
הא אפיקית לון לחירו אייתי לון
מיכלא ומשתייא כך הא יום הכפורים
אפיק לכלא לחירו ואנן כפני מזונא
קאימנא וצחינן למשתיא. היא
אעטרת למלכא בעטרוי בהאי
יומא ידענא דהא מיין נביעין עמה
שריין שאילנא למשתיא למאן
דאפיק לון לחירו ועד קרינן ליה
יום ראשון דא בספרא דאגדתא
ושפיר הוא אבל בהאי יומא אברה
שירותא דכלא אי בענני יקר הוא

שירותא אי במיא הוא שירותא
דאברהם שארי למחפר בירי
דמיא פרי עץ הדר דא בירא דיצחק
אהדר ליה לקודשא בריך הוא וקרא
ליה עץ הדר פרי דהאי עץ הדר ידיעא
כפות תמרים דכתיב צדיק כתמר
יפרח ולא אשתכח ביניהו פרודא
ועל דא לא כתיב וכפות אלא כפות
בגין דלא סליק דא בלא דא ובהאי
אתמליא האי באר מבאר מים
עלאין נביעין ההוא אתמלי בקדמית
ומניה אתמלייא בירא עד דאיהו

נביעו לכלא וענף עץ עבות דא ענפא
דאלנא רברבא דאתקיף ואשתרש
בשרשוי אתעביד אלנא עלאה על
כלא דאחיד בכל סטרין ענף דאיהו
עץ עבות עץ דאחיד לאבות דהא
מהאי נטל יסודא דעלמא ואתמלייא
לארקא בבירא האי הוא עלמא
ארקא דשקיותא וערבי נחל תרי
אינון תרין נחלין דמייא אתכניש בהו
לארקא לצדיק. ד״א וערבי נחל אילין
אינון גבורן דאחידן ביה ביצחק דאתיין
מסטרא דההוא נחל עלאה ולא

דאבא
מסטרא. בג״כ כולא יאי ולא בסימא
לפירין ולא עביד פירין. וערבי נחל
תרין קיימין דגופא קיימא עלייהו אבל
וערבי נחל ודאי כמה דאתמר ואלין
אינון כלהו לארקא מייא לבירא. ד״א
ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ
הדר דא אברהם. כפת תמרים דא
יצחק. וענף עץ עבות דא יעקב. וערבי
נחל אלין אינון תרין דרגין דאמרן
ומאי דמתני האי בגין רעץ עבות דא
יעקב דאחיד לכלהו חלקין ודאי דא
יעקב אבל הא אוקימנא פרי עץ הדר

דא בירא דיצחק דא גבורא תתאה
כפת תמרים כפת חסר קשורא
דאתקשר בבירא כד"א כפיתו
בסרבליהון בגין דאלין לא סלקין
דא בלא דא. וענף עץ עבות ענפא
הוא עלאה דאתעביד עץ עבות
ואחיד לכל סטרא כמה דאתמר
ערבי נחל דא יצחק בכל סטרי
דאחידן בסטרא דנחלא ולא בסטר
דאבא דתנינן אע"ג דבהאי נחל
דינא לא אשתכח ביה דינין מתערין
מיניה. ורב המנונא סבא פריש וערבי
נחל

נחל אינון תרין קיימין דקאמרן
דמייא נפקי מנייהו ושפיר אבל תא
חזי הא חזינן דתרין דרגין אין דקיימי
על דרגא דצדיק איבה וכנישו
רברבא (דברכאן ב"א) נפקו מנייהו וערבי
נחל לא נפקי מנייהו איבא ולא
טעמא ולא ריחא והא אוקימנא
וכלא שפיר ועל דא אתרוג בשמלא
לקבל לבא. לולב בימינא כפת בכלא
וקטיר בכלא. דהא צדיק כפות הוא
בכל סטרין. וקטיר בכלא ודא הוא
קשורא דמהימנותא. ובספרא
ראנדתא

בשמאלא

דאגדתא שפיר קאמר דכל אלין-
אינון אושפיזין דזמינין עמא קדישא
בהאי יומא דבעיין לאשבחא להו
כיון דזמין לון בהו בעי בר נש למלכא
בעותיה, זכאין אינו ישראל דידעין-
אורחוי דאוריתא למחך באורח
קשוט למזכי בהו בעלמא דין
ובעלמא דאתי. ביומא דא נפקי
ישראל בסימנין רשימין מגו מלכא
בגין דאינון נצחין דינא ומאי סימנין-
אינון סימני מהימנותא חותמא דמלכ
עלאה. לתרי בני נשא דעאלו קדם
מלכא

דמלכא קדישא וידעין אורחוי

מלכא לדינא ולא ידעי עלמא מאן
מנייהו נצח נפיק חד לגיון מבי מלכא
שאילו ליה, אמר לון מאן דיפוק
ובידוי סימנין דמלכא הוא נצח, כך
כולי עלמא עאלין לדינא קדם מלכא
עלאה ודאין לון מיומא דראש השנה
ויום הכפורים עד חמש סרי יומין-
לירחא ובין כך אשתכחו ישראל זכאין
כלהו בתיובתא טרחין בסוכה ולולב
ואתרוג ולא ידעי מאן נצח דינא מלאכי
עלאי שאלו מאן נצח דינא. קודשא
בריך הוא אמר לון אינון דמפקין בידייהו
סימנין

סימנין דילי אינון נצחין דינא. בהאי יומ׳
נפקי ישראל ברשימו דמלכא בתושבחתא
דהלילא עאלין בסוכרת אתרוג
בשמאלא לולב בימינא חמאן כלהו
רישראל רשימין ברשימין דמלכא
קדישין. פתחי ואמרי אשרי העם
שככה לו אשרי העם שיי אלהין:
ערכאן חדוותא דכלא חדוותא
ראושפידין:

ערכאן ללולב

ואחרכך יקרא משנה פרק ה׳ דמדות. בתוכו. בריך. ישבחר
באהרן ובנין וכו׳. וז׳ ל:

פרק ה׳ כל העזרה היתה אורך מאה
ושמונים ושבע. על רוחב

מאה ושלשים וחמש. מן המזרח
למערב מאה ושמונים ושבע (מקום
דריסת ישראל אחת עשרה אמה)
מקום דריסת הכהנים אחת עשרה
אמה. המזבח שלשים ושתים. בין
האולם ולמזבח עשרים ושתים
אמה. ההיכל מאה אמה. ואחת
עשרה אמה לאחורי בית הכפורת.
ב. מן הצפון לדרום מאה ושלשים
וחמש. הכבש והמזבח ששים ושתים
מן המזבח לטבעות שמונה אמות
מקום הטבעות עשרים וארבע. מן

הטבעות לשולחנות ארבע. מן
השולחנות ולנסין ארבע. מן
הנסין לכותל העזרה שמונה
אמות. והמותר מן הכבש לכותל
ומקום הנסין. ג׳ שש לשכות היו
בעזרה. שלש בצפון ושלש בדרום
שבצפון לשכת המלח. לשכת
הפרוה. לשכת המדיחים. לשכת
המלח. שם היו נותנין מלח לקרבן
לשכת הפרוה. שם היו מולחין עורות
קדשים. ועל גגה היה בית הטבילה.
לכהן גדול ביום הכפורים. לשכת
המדיחין

המדיחין. שם היו מדיחין קרבי
הקדשים. ומשם מסיבה עולה
לגג בית הפרוה. ד׳ שבדרום לשכת
העץ. לשכת הגולה. לשכת הגזית
לשכת העץ. אמר רבי אליעזר בן
יעקב שכחתי מה היתה משמשת.
אבא שאול אומר לשכת כהן גדול
היתה. והיא היתה אחורי שתיהן וגג
של שתן שוה. לשכת הגולה שם היה
בור קבוע והגלגל נתון עליו ומשם
מספיקין מים לכל העזרה. לשכת
הגזית שם היתה סנהדרי גדולה
של

של ישראל יושבת ודנה את הכהונה.
וכהן שנמצא בו פסול לובש שחורים
ומתעטף שחורים. ויוצא והולך לו.
ושלא נמצא בו פסול לובש לבנים
ומתעטף לבנים. נכנס ומשמש עם
אחיו הכהנים. ויום טוב היו עושים
שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן
הכהן. וכך היו אמרים. ברוך
המקום ברוך הוא שלא נמצא פסול
בזרעו של אהרן. וברוך הוא שבחר
באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפני יי
בבית קדשי הקדשים

ליל

ואחרכך ילמד מסכת סוכה ברך סימן ה

ליל ששי

יהי רצון לכל לילה ברך סימן א ואחרכך בפתח הסוכה

עולו אושפיזין עילאין קדישין. עולו
אכהן עילאין קדישין למיתב
בצלא דמהימנותא עילאה בצלא
דקודשא בריך הוא
ליעול יוסף צדיקא דהכי סליק מלוי
סוכה לבד כזה. מ"כ. גימטריא
ס. ו. גימטריא ו. פ. גימטריא. פ. י. גימטריא
י. סך הכל גימטריא קנ"ו. גימטריא יוסף
ויכללם יחד
ליעול אברהם יצחק ויעקב משה
אהרן

אהרן ודוד :

וכשישב בסוכה יאמר

בסכת תשבו שבעת ימים :
תיבו אושפיזין עילאין קדישין עילאין
בצלא דמהימנותא ביצ״א
דקודשא בריך הוא :
זכאה חולקנא וזכאה חולקהון
דישראל דכתיב כי חלקי״ עמו יעקב
חבל נחלתו :

ואחרכן יאמר יהרצון של אושפיזין ברך ימין ב

ואנו מכוונים להמשיך לרחל אמנו .
המקיף כללות ה״ חסדים

שביסוד אימא קדישא . . . .

ואחרכן על ידי מצות ישיבת סוכה ברך ימין ג

נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יי
לבי ובשרי ירננו אל אל ח״:
יצאת לישע עמך לישע את משיחך
מחצת ראש מבית רשע ערות יסוד
עד צואר סלה

ואחרכן יאמר רבונו של עולם ברך ימין ד ואחרכן
בזהר פרשת ויקרא דף לד ע״א

רבי יהודה פתח כתיב פרי עץ הדר כפת
תמרים . פרי עץ הדר מאן הואדא
אתרוג . וכי אתרוג מעץ הדר הוא והא
כמה קוצי אית סחרניה מכאן ומכאן

ואת אמרת פרי עץ הדר. אלא רזא
דמלה דכתיב ויבן ה׳ אלהים את הצלע
אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה
אל האדם. וכתיב עצם מעצמי ובשר
מבשרי ודא הוא פרי עץ הדר. מגרן
דאדם עץ אקרי דכתיב כי האדם עץ
השדה. כפת תמרים דסליק לשבעין
שנין ובה אשתכללו שבעין שנין
עלאין. ודא אכפת ואתקשר לעילא
ותתא ועל דא אקרי כפות כמא דאת
אמר כפיתו דסליק להכא ולהכא הדא
הוא דכתיב כי כל בשמים ובארץ ד״קא
רבי

רבי יוסי אומר פרי עץ הדר דא מזבח
דעבד פירין וסליק אבין לכל סטרין.
מאי טעמא. בגין דכל שבעין שנין יהבין
לה חולקא ואתברכא מכלהו. מאי קא
מיירי. בגין דמאן דחטי לגבי מזבח בכלא
חטי דהא כפית לקבליה ההוא דכפית
לעילא ועל דא אתקשר דא בדא. פרי
עץ הדר כפת תמרים ולא כתיב וכפת
תמרים. כתיב זאת משחרת אהרן
ומשחת בניו. מאי קא מיירי אלא זאת
דא מזבח דאתמשח על ידא דאהרן
דכתיב ומשחת את מזבח. העולה
ואת

ואת כל כלין, ומשחת בניו דהא מכלהו
אתמשח ואתרבי ואתברכא ואתדכא.
תאחז בחג סובבים את המזבח זמנא
חדא בכל יומא, ושבעה זמנין לבתר.
מאי קא מיירי. אלא למלכא דזמין
אושפיזין ואתעסק בהו, והוה ליה
למלכא בת יחידאה אמרה ליהמאי
מלכא בגין אושפיזין לא אשגחת
עלי. אמר לה חייך ברתי פרקטא
חדא אסליק לך בכל יומא דשוי
בכלהו כך בכל יומא ויומא דחג מקרינין
ישראל לקבל אומין דעלמא. אמר
מזבח

מזבח למלכא קדישא לכלהו משתכח
מנין וחולקין, ולי מה אנת יהיב. אמר לה
בכל יומא ויומא יסובבון ליך שבעה
יומין עלאין לברכא לך ויהבין לך שבעה
חולקין (בכל יומא) רבי יוסי אמר שבעין
חולקין בכל יומא לקבל שבעים פרים
דמתקרבין בחג. רבי יהודה אמר שבעה
בכל יומא בגין דהא אתברכא (מאתר)
מכלהו ולסוף שבעה יומין מתברכא
מאתר דמשח רבותא אשתכח, (ולבתר)
שבעה זמנין לקביל כל אינון שבעה
יומין בגין לקיימא לה ברכאן מן מבועה
דנלא

דנחלא דנגיד תדיר ולא פסיק אשתכח
דאתברכא (תדיר) בכל יומא ויומא עד
שבעה יומין דאתברכא ממבועא דנחלא.
וכן ומנא אחרא שבעה זמנין כדחדא
ואתקיימו ברכאן לבתר מאתר עלאה
דמבועא נפיק ולא פסק כדקאמרן.
בכל יומא מכריזין עלה ואמרין עד עקרה
ילדה שבעה ורבת בנים אמללה. עד
עקרה ילדה שבעה. דא כנסת ישראל
דאתברכא משבעה בכל יומא ומליק
לחושבן עלאה. ורבת בנים אמללה
אלין אומין עעז דסלקין ביומא —

קדמאה לחושבן רב ולבתר מתמעטי
ואזלין בכל יומא ויומא. ועל דא מזבח
מכפר על חוביהון דישראל. מזבח
מדכי להון ואריק להון ברכאן. מעילא
לתתא. וענף עץ עבות דא מלכא קדישא
דאחיד לתרין סטרין ובגין הדס תלת
ענף דאתעביד ענף עץ עבות דאחיד
לכל סטרא. וערבי נהל אלין תרין
קיימין דמהכא נפיק לכפת תמרים.
כפת תמרים אחיד לעילא ואחיד לתתא
והא אתמר. אתרוג נפקא מגו כובין
דאילנא והכי הוא כפת תמרים הכי

נמי אחיד בהו ודאי כלמה דנפיק
מעלמא מהכא נפקא ומהכא אתיין
(ס"א אתין) רבי יוסי פתח ואבאה אל
מזבח אלהים. מאן מזבח אלהים דא הוא
מזבח דלעילא מזבח אלהים ודאי והיינו
באר דיצחק. ולזמנין מזבח יי כד"א קם
מלפני מזבח יי ועד ירתין עלמין מהכא.
דינא ורחמי בגין דהיא ינקא בהאי סטרא
ובהאי סטרא והא אוקמוה מלה

ואחרכך אמר משנה פרק א רסוטה שמזכיר מעלתו של יוסף.
יוסף זכה לקביר את אביו. וזל

פרק א המקנא לאשתו. רבי אלי עזר
אומר מקנא לה על פי שנים ומשקה

על

על פי עד אחד. או על פי עצמו. ר' יהושע
אומר מקנא לה על פי שנים ומשקה על
פי שנים: ב: כצד מקנא לה. אמר לה
בפני שנים. אל תדברי עם איש פלוני.
ודברה עמו. עדין היא מותרת לביתה
ומותרת לאכול בתרומה. נכנסה עמו
לבית הסתר. ושהתה עמו כדי טומאה.
אסורה לביתה. ואסורה לאכול בתרומה.
ואם מת חולצת ולא מתיבמת: ג: ואלו
אסורות מלאכול בתרומה. האומרת
טמאה אני לך. ושבאו עדים שהיא
טמאה. והאומרת איני שותה ושבעלה

אינו

אינו רוצה להשקותה. ושבעלה בא
עליה בדרך. כיצד עושה לה. מוליכה
לבית דין שבאותו מקום. ומוסרין לו שני
תלמידי חכמים שמא יבא עליה בדרך
רבי יהודה אומר בעלה נאמן עליה: ד:
היו משלין אותה לבית דין הגדול שבירושלים
ומאימין עליה כדרך שמאימין על עדי
נפשות. ואומרים לה בתי הרבה יין
עושה. הרבה שחוק עושה הרבה ילדות
עושה. הרבה שכנים הרעים עושים. עשי
לשמו הגדול שנכתב בקדושה שלא
מחה על המים. ואומרים לפניה דברים

שאינה כדי לשומען היא וכל משפחת
בית אביה: ה: אם אמרה טמאה אני
שובדת כתובתה ויוצאת. ואם אמרה
טהורה אני מעלין אותה לשער המזרח
שעל פתח שער נקנור. ששם משקין את
הסוטות ומטהרין את היולדות
ומטהרין את המצורעים. וכהן אוחז
בבגדיה. אם נקרעו נקרעו. ואם נפרמו
נפרמו. עד שהוא מגלה את לבה וסותר
את שערה. רבי יהודה אומר אם היה
לבה נאה. לא היה מגלהו. ואם היה
שערה נאה. לא היה סותרו. ו: היתה

מכוסה בלבנים. מכסה בשחורים
היה עליה כלי זהב וקטליאות נזמים
וטבעות מעבירים ממנה כדי לגולה.
ואחר כך מביא חבל מצרי וקושרו למעל
מדדיה. וכל הרוצה לראות בא לראות
חוץ מעבדיה ושפחותיה. מפני שלבה
גס בהן וכל הנשים מותרות לראותה.
שנאמר ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה
כזמתכנה :: במדה שאדם מודד בה
מודדין לו. היא קשטה את עצמה
לעבירה. המקום גולה. היא גלתה את
עצמה לעבירה. המקום גלה עליה

הירך התחילה בעבירה תחלה ואחר
כך הבטן לפיכך תרלקה הירך תחלה
ואחר כך הבטן. ושאר כל הגולא פלט.
:ה: שמשון הלך אחר עיניו לפיכך נקרו
פלשתים את עיניו. שנאמר ויאחזוהו
פלשתים וינקרו את עיניו. אבשלום
נתגאה בשערו לפיכך נתלה בשערו
ולפי שבא על עשרה פלגשי אביו
לפיכך נתנו בו עשר לונביות שנאמר
ויסבו עשרה נערים נושאי כלי יואב
ולפי שגנב שלשה לבבות לב אביו
ולב בית דין ולב ישראל שנאמרו ויגנוב

אבשלום את לב אנשי ישראל לפיכ׳
נתקעובו שלשה שבטים שנאמר
ויקח שלשה שבטים בכפו ויתקעם
בלב אבשלום: ט: וכן לענין הטובה
מרים המתינה למשה שעה אחת.
שנאמר ותתצב אחותו מרחוק לפיכך
נתעכבו לה ישראל שבעת ימים
במדבר. שנאמר והעם לא נסע עד
האסף מרים. יוסף זכה לקבור את
אביו. ואין באחיו גדול ממנו. שנאמר
ויעל יוסף לקבור את אביו וגומר. ויעל
עמו גם רכב גם פרשים. מי לנו גדול

מיוסף. שלא נתעסק אלא. משה.
בעצמות משה זכה בעצמות יוסף ואין בישראל
גדול ממנו. שנאמר ויקח משה את
עצמות יוסף עמו. מי לנו גדול ממשה.
שלא נתעסק בו אלא המקום שנאמר
ויקבור אותו בגיא. לא על לבד אמרו
אלא על כל הצדיקים שנאמ׳
והלך לפניך צדקך
כבוד יי
יאספך:

ואחר כך ילמוד מסכת סוכה בדף ב׳ מן ה׳

ליל שביעי

יהי רצון לכל לילה ברף בימן א׳ ואחרכך בפתח הסוכה

עולו אושפיזין עילאין קדישין עולו
אבהן עילאין קדישין למיתב בצלא
דמהימנותא עילאה בצלא דקודשא
בריך הוא
ליעול דוד מרן מלכא משיחא ר״ה כי
סליק סכה במספר קטן ס׳ גימט׳
ו׳ כ׳ גימטריא ב׳ ה׳ גימטריא ה׳. והכולל
הרי״ד גימטריא דוד. גם ב״פ סוכה וה׳
אותיות גימטריא ק״ץ. כמנין דוד הוא
הקטן ויכללם יחד

ליעול אברהם יצחק ויעקב. משה
ואהרן יוסף
וכשישב בסוכה יאמר

בסכת תשבו שבעת ימים:
תיבו אושפיזין עילאין קדישין עילאין
בצלא דמהימנותא בצלא דקודשא
בריך הוא:
זכאה חולקנא וזכאה חולקהון דישראל
דכתיב כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו
ואחר כך יאמר יהי רצון שלא אושפיזין ברף בימן ב׳
ואנו מכונים להחל אמנו מקיף כללות
חמשה חסדים דמלכות דאימא
על ידי מצות ישיבת סוכה ברף בימן ג׳

כי אתה יי טוב וסלח ורב חסד לכל
קוראיך. מלכותך מלכות כל עולמים
וממשלתך בכל דור ודור. והיה יי למלך
על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד
ושמו אחד; רשוב יכללם יחד בפסוק

לך יי הגדולה והגבורה
והתפארת והנצח וההוד כיכל בשמים
ובארץ לך יי הממלכה והמתנשא לכל
לראש;

ואחרכך רבונו של עולם ברף סימן ד״ ואחרכך
בזוהר פרשת נחרף ס״ג. ע״א

פתח רבי יוסי ואמר צהלי קולך בת
גלים הקשיבי לישה עניה ענתות
האי

האי קרא אוקמוהו חברייא אבל האי
קרא על כנסת ישראל אתמר צהלי
קולך בת גלים ברתיה דאברהם אבינו
הכי אוקמוה בת גלים כדכתיב גל נעול.
גלים אינון נהורין דמתכנשי ואזלי ועאין
לגווה ומליין לה כדכתיב שלחיך פרדס
רמונים. הקשיבה לישה כל״א ליש
אובד מבלי טרף. ליש דכר. לישה נקבה נוקבא
אמאי אקרי ליש. אי משום דכתיב ליש
גבור בבהמה. או משום דכתיב ליש אובד
מבלי טרף. אלא כלא איהו ליש גבור
בשעתא דמקבלא גבורה תתאה
מגבורה

מגבורה עלאה. ל״ש אובד מבלי טרף
דא איהו בשעתא דאינון נחלין מסתלקי
ולא עאלין לגווה כדין אתקרי ל״שה
דאבידת מבלי טרף דכתיב ל״ש אובד
מבלי טרף ובני לבי״א יתפרדו. ומר״ה
דאמר ל״שה הי״נו ענ״ה ענתות מסכנא
דמסכנותא כד״א מן הכהנים אשר
בענתות. וכתיב ענתות לך על שדך
מא׳ אי״א אלא כל זמנא דדוד מלכא
הוה קיים אסתלק אביתר בעותרא
ובכלא. לבתר אמר ל״ה שלמה ענתות
לך על שדך אמי קרי ל״ה שלמה הכי אלא׳
אלא

אלא אמר ל״ה ביומך הוה אבא
במסכנו והשתא לך על שדך.
השתא אית לומר אמא׳ אקר׳ אביתר
ענתות אית׳מא דהוה מן ענתות הא
תנינן דכתיב וימלט בן אחד לאחימלך
בן אחיטוב ושמו אביתר והוא מנוב
הוה דהא נוב עיר הכהנים הוה. ואע״פ
דאמרן דהי״א נוב הי״א ענתות. ואמא׳
אקר׳ לה ענתות בגין דנחתת למסכנו
ואתאבד קרתא על ידא דשאול
ואתאבד דו כהני. אלא ענתות כפר
הוה ולאו הי״א נוב ועל דא קרי ל״ה
לאביתר

לאביתר ענתות בגין דאמר וכי
התענית בכל אשר התענה אבי
אמר רבי חייא במסכנות הוה עלמא
מיומא דעבר אדם על פקודי קודשא
בריך הוא עד דאתא נח וקריב קרבן
ואתישב עלמא. אמר רבי יוסי לא
אתישב עלמא ולא נפקא ארעא
מזוהמא דנחש עד דקימו ישראל על
טורא דסיני ואתאתירו באילנא דחיי
כדין אתישב עלמא. ואלמלא ההדרו
ישראל והאבו קמי קודשא בריך הוא
לא הוו מתין לעלמין דהא אתפסק
מניהו

ומקדתא דנוב הוה ועל מסכנו דדוד דהוה ביומוי אקרי ליה הכי

מניהו זוהמא דנחש כיון דחבו כדין
אתכרו אינון לוחי קדמאי דהוו בהו
חירו דכלא חירו דההוא נחש דאיהו
קין כל בשר. וכד קמו ליואי לקטלא
קטלא כדין אתעיר חויא בישא והוה
אזיל קמיהו ולא יכיל לשלטאה בהו
בגין דהוו ישראל מזדרזין כלהו
בחגירו מזיינין ולא יכיל ההוא נחש
לשלטא בהו. ועתה הורד עדיך
מעליך אתיהיב רשו לההאי נחש
לשלטאה עליהו. תא חזי מה כתיב
ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר
חרב

חרב. ויתנצלו. וינצלו מבעי ליה.
אלא ויתנצלו על ידא דאחר. בגין
דאתיהיב רשו לנחש לשלטאה.
את עדיים מהר חורב דקבלו מטורא
דחורב כד אתיהיב אוריתא לישראל.
אמר רבי חייא נח דהוה צדיק אמאי
לא הוה בטיל מותא מעלמא. אלא
בגין דעד לא סלקת זוהמא מעלמא.
ועוד דאינון לא הוו מהימנין ביה
בקודשא בריך הוא. וכלהו אחידן
בטרפי אלנא לתתא. ומתלבשן
ברוח מסאבא. ותו לבתר אוספי

למחטי ולמהך בתר יצר הרע כד
בקדמיתא ואוריתא קדישא דאיהי
אלנא דחיי אכתי לא נחית לה קודשא
בריך הוא בארעא ותו דאיהו אמשיך
ליה בעלמא לבתר דכתיב וישת מן
היין וישכר ויתגל בתוך אהלה והא
אתמר. עד דהוו אזלי חמו חד יודאי
דהוה אתי אמר רבי יוסי האי בר נש
יודאי איהו ואתחזי כד מטא גבייהו
שאילו ליה. אמר לון שליחא דמצוה
אנא דהא אנן דיירי בכפר דראמין.
ומטי זמנא דחג ואנן צריכין לולב

וזינין דעמיה, ואנא אזיל לקטעה לון
למצוה אזלו כחדא. אמר לון ההוא
יודאי הני ארבע מינין דלולב דבכלהו
אתאן לרצוי עלמא (נ"א עלמיא) שמעתון
אמאי אנן צריכין לון בחג, א"ל כבר
אתערו בהו חבריא, אבל אי מלה
חדתא איהו תחות ידך אימא לה,
אמר לון ודאי ההוא אתר דאנן דיירי
ביה הוא זעיר וכלהו עסקי באוריתא
ואית עלן צורכא מרבנן רבי יצחק בר
יוסי מחוזאה שמיה, ובכל יומא ויומא
אמר לן מלין חדתין באוריתא, ואמר

דהא בחג זמנא הוא לשלטאה
בישראל שלטין בההוא זמנא ונקיטנא
לולב דמתחזי דאנן נצחנא עליה על
כל אינון דאיקרון המון העם ולשלטא
עליהו) אזי עבר על נפשנו המים
הזדונים. ברוך שלא נתנו טרף
לשיניהם וכי אית שינים למים אלא
אינון שאר עמין אינון רברבין ממנן
על שאר עמים עעז ומתברכאן
מסטריהו דישראל וקרינן לון מים
הזדונים. כד"א המים הזדונים ובגין
לשלטאה עליהו. אתינא ברזא

דשמא קדישא באינון ארבע מינין
שבלולב לרצוי ליה לקודשא בריך
הוא ולשלטאה עליהו ברזא דשמא
קדישא ולאתערא עלן מין קדישין
לנסכא על גבי מדבחא. תו אמר לון
בראש השנה אתערותא קדמאה איהו
בעלמא. מא אתערותא קדמאה דא
ב' דינא דלתתא (נא. רא ר"ה ממש) דאתער
למירן עלמא עד יומא דכפורי דנהרין
אנפהא ולא אשתכח חוא דלטורא
בעלמא דאיהו אתעסק כמה דאתיין
ליה ההוא שעיר דאיהו מסטרא דרוח
מסאבא

וקב"ה יתיב על עלמא בדינא וראין עלמא ושלטא האי ב'
דינא למירן עלמא

מסאבא כדקא חזי ליה. ובגין דאתעס
בההוא שעיר לא קריב למקדשא
ושעיר דא בההוא שעיר דר"ח דאתעס
ב"ה ואנהירו אפהא דר"ה (נ"א. בראש השנה)
(נ"א. אנפוי דמקדשא) ועל דא ישראל כלהו
אשכחין רחמי קמי קודשא בריך הוא
ואתעבר חוב"הו ורוא חדא אמר לן
ולא אתי"ה"ב רשו לגלאה בר לחסידי
קדישין עליונין חכימין. אמר רבי יוסי
מאן איהו אמר לון עד לא בדיקנא
בכו. אזלו לבתר אמר לון כד סיהרא
אתקריב בשמשא אתער קודשא
בריך הוא

בריך הוא סטרא דצפון ואחיד בה
ברחימו ומשיך ליה לגביה ודרום
אתער מסטרא אחרא וסיהרא סלקא
ומתחברא במזרח וכדין ינקא מתרין
סטרין ונטיל ברכאן בחשאי וכדין
אתברכא סיהרא ואתמלייא והכא
אתקריב אתתא בבעלה כמה דאית
רזא דיוקנא דשייפין (ב"א בתיקונא דשייפי)
דאדם ותיקוני הכי נמי אית (ב"א. איהו)
רזא דדיוקנא דשייפי נוקבא ותקוני
דנוקבא וכלא פריש בגוון הכי נמי-
אית לעילא (ד"א. מאן) אחיד בה

ואתער

ואתער לקבל ברחימו ה"נ אית לתתא
רזא ותקונא דאדם תתאה אחרא תחות
סיהרא (ד"א ותיקונא דנוקבא) כמא דדרועא
שמאלא לעילא אחיד בה ואתער לקבלא
ברחימו הכי נמי אית לתתא, (ווי העמורי
כלהו קיימי שייפין לאתאחדא דא
בדא ולאתקשרא דא בדא קשרי
מהימנותא סטרא דקדושא מסטרא
דדוח מסאבא דאיהי רזא דנחש לתת)
האי נחש איהו דרועא שמאלא דרוח
מסאבא ואחיד ביה מאן דרכיב ביה
וקרבא לגביה דסיהרא ומשיך לה

ביניהו

ביניהו (נ"א ברביקו) רקוטפא ואסתאבת
וכדין ישראל לתתא מקרבין שעיר
וההוא נחש אתמשך אבתריה דההוא
שעיר וסיהרא ארכי אתו לקאתלעילא
ואתקשרת לעילא לאתברכא ונהירין
אנפהא מה דאתחשכת לתתא .
כדין הכא ביומא דכפורי כין דההוא
חויא בישא אתעסק בההוא שעיר
סיהרא אתפרשת מניה ואתעסקת
(בישראל) לאורפא עליהו סניגוריא
וסוככת עליהו כאמא על בנין וקורשא
ברך ברין לון מלעילא ומחדלו לבתר
ישראל

ישראל כד מטו להג מתערי סטרא
דימינא לעילא. בגין דתקשר ביה
סיהרא ויתנהירו אנפאה כדקא חזי
וכדין פלגת (יהבי) חולקא דברכאן לכל
אינון ממנן דלתתא דתעסקון בחולקהון
ולא יתון לינקא ולקרבא בסטרא
דחולקהון דישראל. כוונא דא לתתא
כד שאר עמין מתברכין כלהון אינון
מתעסקין באחסנת חולקהון ולא הין
אתין לאתערבא בהדיהו דישראל
ולחמדא חולק אחסנתיהון . ובגין כך
ישראל אינון משכין ברכאן לכל אינון
ממנן

ממנן בגין ד׳תעסקון בחולקהון ולא
׳תערבון בהד׳׳הו. וכד סיהרא אתמלי
ברכאן לעילא ׳אות. ׳ישראל את׳׳ן
׳ינקין מנה בלחוד׳׳הו. ועל דא כתיב ב׳׳ום
השמ׳׳ני עצרת תה׳׳ה לכם. מא׳ עצרת
כתרגומו כנ׳׳שו בל מה דכנ׳׳שו מא׳׳נון
ברכאן עלאין לא ׳ינקין מנ׳׳ד׳׳ה עמ׳׳ין
אחרנין בר ׳ישראל בלחוד׳׳הו ובגין
כך כתיב עצרת תה׳׳ה לכם. לכם ולא
לשאר עמ׳׳ין. לכם ולא לשאר ממנן.
ועל דא אינון מרצין על המים למיהב
לון חולק ברכאן ד׳תעסקון ב׳׳ה ולא
יתערבון

בחרותא
ד׳׳ישראל

׳תערבון לבתר בחרותא ד׳׳ישראל כד
׳ינקין ברכאן עלאין ועל ההוא יומא כתיב
דוד׳ לי ואני לו דלא אתערב אוחרא בהון.
למלכא דומין רחימו׳ בסעודתא עלאה
דעביד ל׳׳ה ליומא רשימא. הא רחימו׳׳
דמלכא ידע דמלכא אתרע׳ ב׳׳ה. אמר
מלכא השתא אנא בע׳ למר׳׳חד׳׳ עם
רחימא׳ ורחילנא רכד אנא בסעודתא
עם רחימא׳ ׳עלון כל אינון קסטור׳ ממנן
ו׳׳תבון עמנא לפתורא למסעד סעודתא
דחדוה עם רחימא׳. מחעבד אקד׳׳ם
ההוא רחימו׳ קוסטורין ד׳׳רוק׳ ובשרא
דתור׳

דתורי ואקדים קמייהו דאינון קוסטוריי
ממנן למיכל. לבתר יתיב מלכא עם רחימוי
להה״א סעודתא עלאה מכל עידונין דעלמ׳
ובעוד דאיהו בלחודוי עם מלכא שאיל
ליה כל צרכוי ויהיב ליה ואחדי מלכא
עם רחימוי בלחודוי ולא אתערבין אחרנין
ביניהו. כך ישראל עם קודשא בריך הוא
בגין כך כתיב ביום השמיני עצרת תהיה
לכם אמרו רבי יוסי ורבי חייא ק״ב״ה
אתקין אורחא קמן זכאין אינון
דמשתדלי באורייתא. אתו
נשקוהו קרא עליה ר׳ יוסי וכל בניך למודיי

מסכת סוכה לכל לילה סימן ה״ ה״

פרק א׳ סוכה שהיא גבוהה למעלה
מעשרים אמה פסולה
רבי יהודה מכשיר. ושאינה גבוהה
עשרה טפחים. ושאין לה שלש
דפנות. ושחמתה מרובה מצלתה.
פסולה. סכה ישנה. ב״ית שמאי פוסלין
וב״ית הלל מכשירין. ואיזו היא סכה
ישנה. כל שעשאה קודם לחג שלשים
יום. אבל אם עשאה לשם חג. אפילו
מתחילת השנה כשרה: ב: העושה

סוכתו תחת האילן. כאילו עשאה בתוך
הבית, סוכה על גבי סוכה העליונה
כשרה. והתחתונה פסולה ל' יהודה
אומר אם אין דיורין בעליונה. התחתונה
כשרה: ג: פרס עליה סדין מפני החמה.
או תחתיה מפני הנשר. או שפרס על
גבי הקנוף. פסולה. אבל פורס הוא על
גבי בקליטי המיטה: ד: הדלה עליה
את הגפן. ואת הדלעת. ואת הקיסום.
וסכך על גבה פסולה. ואם היה סיכוך
הרבה מהן. או שקצצן. כשרה. זה הכלל.
כל דבר שהוא מקבל טומאה ואין

גדולו מן הארץ. אין מסככין בו.
וכל דבר שאינו מקבל טומאה
[illegible] וגדולו מן הארץ מסככין בו: ה:
חבילי קש. וחבילי עצים. וחבילי
זרדים אין מסככין בהן וכלן שהתירן.
כשרות. לדפנות: ו: מסככין בנסרין.
דברי רבי יהודה ורבי מאיר אוסר.
נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה
טפחים כשרה. ובלבד שלא יישן
תחתיו: ו: תקרה. שאין עליה
מעויבה. רבי יהודה אומר ב ש"א
מפקפק [illegible] ונוטל אחת מבנתים.

ובית הלל אומרים מפקפק אונוטל
אחת מבנתים. רבי מאיר אומר נוטל
אחת מבנתים ואינו מפקפק: ח:
המקרה סכתו בשפודין. או בארוכות
המטה. אם יש ריוח ביניהן כמותן.
כשרה. החוטט בגד יש לעשות בו
סכה אינה סוכה: ט: המשל של דפנות
מלמעלה למטה. אם גבוה מן הארץ
שלשה טפחים פסולה. מלמטה
למעלה. אם גבוה מן הארץ עשרה
טפחים כשרה. רבי יוסי אומר כשם
שמלמטה למעלה עשרה טפחים

כך מלמעלה למטה עשרה טפחים.
הרחיק את הסכוך מן הדפנות שלשה
טפחים. פסולה: י: בית שנפחת וסכך
על גביו. אם יש מן הכותל לסכוך ארבע
אמות פסולה. וכן חצר שהיא מוקפת
אכסדרה. סוכה גדולה שהקיפוה
בדבר שאין מסככין בו. אם יש תחתיו
ארבע אמות פסולה: יא: העושה סכתו
כמין צריף. או שסמכה לכותל. רבי עזר
פוסל. מפני שאין לה גג. וחכמים מכשירין.
מחצלת קנים גדולה. עשאה לשכיבה.
מקבלת טומאה. ואין מסככין בה.

לסיכוך מסככין בה. ואינה מקבלת
טומאה. רבי אליעזר אומר אחת
קטנה. ואחת גדולה. עשאה לשכיבה
מקבלת טומאה. ואין מסככין בה
ואינה מקבלת טומאה
פרק ב׳. הישן תחת המטה בסוכה לא
יצא ידי חובתו. אמר ל׳ יהודה
נוהגין היינו. שהיינו ישנים תחת
המטה בפני הזקנים. ולא אמרו לנו
דבר. אמר רבי שמעון מעשה בטבי
עבדו של רבן גמליאל שהיה ישן
תחת המטה. ואמר להן רבן גמליאל

לסיכוך
מסככין בה

לזקנים ראיתם טבי עבדי שהוא תלמיד
חכם. ויודע שעבדים פטורין מן הסוכה.
לפיכך ישן הוא תחת המטה ולפי
דרכנו למדנו שהישן תחת המטה
לי יצא ידי חובתו ; ב ; הסומך סוכתו
בכרעי המטה. כשרה. ל׳ יהודה אומר
אם אינה יכולה לעמוד בפני עצמה
פסולה. סוכה המדובללת. ושצלתה
מרובה מחמתה כשרה. המעובה כמין
בית. אף עלפי שאין הכוכבים נראים
מתוכה כשרה ; ג ; העושה סוכתו
בראש העולה. או בראש הספינה.

כשרה. ועולין להביום טוב. בראש
האילן. או על גבי גמל. כשרה. ואין
עולין להביום טוב. שתים באילן.
ואחת בידי אדם. או שתים בידי
אדם. ואחת באילן. כשרה. ואין
עולין להביום טוב. שלשה בידי
אדם. ואחת באילן כשרה ועולין לה
ביום טוב. זה הכלל. כל שינטל האילן
ויכולה לעמוד בפני עצמה. כשרה
ועולין לה ביום טוב: ד: העושה
סוכתו בין האילנות והאילנות דפנות
לה. כשרה. שלזה מצוה פטורין מן
הסוכה

הסוכה. חורין ומשמשיהן פטורין מן
הסוכה. אוכלין ושותין עראי חוץ
לסוכה: ה: מעשה והביאו לו
לרבן יוחנן בן זכאי לטעום התבשיל
ולרבן גמליאל שתי כותבות ודלי
של מים ואמרו העלם לסוכה.
וכשנתנו לו לרבי צדוק אוכל פחות
מכביצה. נטלו במפה. ואכלו חוץ
לסוכה ולא בירך אחרין: ו: ר אליעזר
אומר ארבע עשרה סעודות חייב אדם
לאכול בסוכה. אחת ביום ואחת
בלילה. וחכמים אין לדבר קצבה
חוץ

חוץ מלילי יום טוב ראשון של חג
בלבד. ועוד אמר רבי אליעזר מי
שלא אכל בלילי יום טוב הראשון
וחכ"א אין לדבר תשלומין: על זה
נאמר מעוות לא יוכל לתקון וחסרון
לא יוכל להמנות: ו: מי שהיה
ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך
הבית ב"ש פוסלין וב"ה מכשירין.
אמרו להן ב"ה לב"ש. לא כך היה
מעשה שהלכו זקני בית הלל
וזקני בית שמאי לבקר את ר' יוחנן
בן החורני. ומצאוהו שהיה יושב
ראשו

ישלים בלילי יום טוב האחרון

ראשו ורובו בסוכה ושלחנו בתוך
הבית (ולא אמרו לו דבר) אמרו
להן בית שמאי משם ראיה. אף
הם אמרו. אם כן היית נוהג לא
קיימת מצות סוכה מימיך: ח: נשים
ועבדים וקטנים פטורים מן הסוכה.
קטן שאינו צריך לאמו חייב בסוכה.
מעשה וילדה כלתו של שמאי הזקן.
ופיחת את המעזיבה. וסיכך על גבי
המיטה בשביל הקטן: ט: כל
שבעת הימים. אדם עושה סוכתו
קבע. וביתו עראי. ירדו גשמים

מאמתי

מאימתי מותר לפנות משתסרח
המקפה. משלו משל למה הדבר
דומה לעבד שבא למזוג כוס לרבו
ושפך לו קתון על פניו ;
פרק ג׳ לולב הגזול והיבש. פסול
של אשרה ושל עיר הנדחת
פסול. נקטם ראשו. נפרצו עליו
פסול. נפרדו עליו כשר. רבי יהודה
אומר יאגדנו מלמעלה. ציני הר
הברזל כשרות. לולב שיש בו
שלשה טפחים כדי לנענע בו
כשר ; ב : הדס הגזול והיבש פסול.

של אשרה. ושל עיר הנדחת פסול.
נקטם ראשו. נפרצו עליו. אושהיו
ענביו מרובות מעליו פסול. ואם
מיעטן כשר. ואין ממעטין ביום טוב
; ג : ערבה גזולה. ויבשה פסולה.
ושל אשרה. ושל עיר הנדחת
פסולה. נקטם ראשה. נפרצו עליה
והצפצפה פסולה. כמושה ושנשרו
מקצת עליה. ושר בעל כשרה ; ד ;
רבי ישמעאל אומר. שלשה הדסים
ושתי ערבות. לולב אחד. ואתרוג
אחד. אפילו שנים קטומים. ואחד

אינו קטום. רבי טרפון אומר אפילו
שלשתן קטומים. רבי עקיבא אומר
כשם שלולב אחד ואתרוג אחד
כן הדם אחד. וערבה אחת : ה :
אתרוג הגזול והיבש פסול. של
אשרה. ושל עיר הנדחת פסול.
של ערלה פסול. של תרומה
טמאה פסול. של תרומה טהורה.
לא יטול. ואם נטל כשר. של
דמאי. ב״ש פוסלין. וב״ה מכשירין.
של מעשר שני. בירושלים לא
יטול. ואם נטל כשר. : ו : עלתה

חזזית על רובו. נטלה פטימתו. נקלף
נסדק. נקב. וחסר כל שהוא. פסול.
עלתה חזזית על מיעוטו. נטל עוקצו.
ניקב ולא חסר כל שהוא כשר. אתרוג
הכושי פסול. והירוק ככרתי. ל״ מאיר
מכשיר. ורבי יהודה פוסל. : ז : שיעור
אתרוג הקטן רבי מאיר אומר כאגוז.
רבי יהודה אומר כביצה. ובגדול כדי
שיאחוז שנים בידו אחד. דברי רבי
יהודה. רבי יוסי אומר אפילו (אחד)
בשתי ידיו : ח : אין אוגדין את
הלולב אלא במינו. דברי ל״ יהודה

רבי מאיר אומר אפילו במשיחה
אר מאיר. מעשה באנשי ירושלים
שהיו אוגדין את לולביהן בנמונים
של זהב. אמרו לו במיה היו אוגדים
אותו מלמטה: והיכן היו מנענעין.
בהודו ליי תחלה וסוף ובאנא יי
הושיעה נא. דברי ב"ה בש"א אף
באנא יי הצליחה נא אמר ר"עקיב
צופה הייתי ברבן גמליאל ורבי
יהושע שכל העם היו מנענעין את
לולביהן. והן לא נענעו. אלא באנא
יי הושיעה נא (בלבד) מי שבא
בדרך

בדרך ולא היה בידו לולב ליטול
לכשיכנס לביתו יטול על שולחנו.
לא נטל שחרית יטול בין הערבים.
שכל היום כשר ללולב: מי
שהיה עבד או אשה או קטן מקרין
אותו. עונה אחריהן מה שהן אומרין
ותהי לו מארה. אם היה גדול מקרא
אותו עונה אחריו הלויה. מקום
שנהגו לכפול יכפול. לפשוט יפשוט
לברך אחריו. יברך אחריו. הכל
כמנהג המדינה. הלוקח לולב מחבירו
בשביעית נותן לו אתרוג במתנה
לא

לפי שאין רשאי ללוקחו בשביעית.
יב: בראשונה היה לולב נטל במקדש
שבעה. ובמדינה יום אחד.
משחרב בית המקדש התקין רבן
יוחנן בן זכאי שיהא לולב נטל
במדינה שבעה. זכר למקדש. ושיהא
יום הנף כלו אסור. יג: יום טוב
הראשון של חג שחל להיות בשבת
כל העם מוליכין את לולביהן לבית
הבנסת. למחרת משכימין ובאין כל
אחד ואחד מכיר את שלו. ונוטלו.
מפני שאמרו חכמים אין אדם יוצא
ידי

ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג
בלולבו של חבירו. ושאר ימי החג אדם
יוצא ידי חובתו בלולבו של חבירו. יד:
רבי יוסי אומר יום טוב הראשון של חג
שחל להיות בשבת ושכח והוציא את
הלולב לרשות הרבים. פטור. מפני
שהוציאו ברשות. טו: מקבלת אשה
מיד בנה. ומיד בעלה. ומחזירתו למים
בשבת. רבי יהודה אומר בשבת
מחזירין. ביום טוב מוסיפין. ובמועד
מחליפין. קטן היודע לנענע חייב
בלולב:

פרק

פרק ד. לולב וערבה, ששה, ושבעה,
ההלל והשמחה שמונה, סוכה,
ונסוך המים, שבעה, והחליל חמשה,
וששה: ב: לולב שבעה כיצד. יום
טוב הראשון של חג שחל להיות
בשבת, לולב שבעה, ושאר כל
הימים ששה: ג: ערבה שבעה כיצד.
יום שביעי של ערבה שחל להיות
בשבת, ערבה שבעה, ושאר כל הימים
ששה: ד: מצות לולב כיצד. יום טוב
הראשון של חג שחל להיות בשבת
(כל העם) מוליכין את לולביהם
להר

להר הבית מערב שבת והחזנים מקבלין
מהן, וסודרין אותן על גבי אצטבא,
והזקנים מניחין את שלהן בלשכה,
ומלמדים אותם לומר כל מי שמגיע
לולבו בידו הריהוא לו במתנה, למחר
משכימין ובאין, והחזנים זורקים אותם
לפניהם, והן מחטיפין ומכין איש את
חבירו, וכשבאו בית דין שבאו לידי
סכנה, התקינו שיהא כל אחד ואחד
נוטל בביתו: ה: מצות ערבה כיצד.
מקום היה למטה מירושלים, ונקרא
מוצא, יורדין לשם ומלקטין משם
מורביות

מורביות של ערבה. ובאין וזוקפין
אותן בצד המזבח. וראשיהן כפופין
על גבי המזבח. תקעו והריעו. ותקעו.
בכל יום מקיפין את המזבח פעם
אחת. ואומר אנא יי הושיעה נא.
אנא יי הצליחה נא. רבי יהודה אומר
אני והו הושיעה נא. ואותו היום
מקיפין את המזבח שבעה פעמים.
בשעת פטירתן מה הן אומרים. יופי
לך מזבח. יופי לך מזבח. ר׳ אליעזר
אומר ליה ולך מזבח. (ליה ולך מזבח)
כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת

בצידו

אלא

אלא שהיו מלקטין אותן מערב
שבת. ומניחים אותן בגניות של זהב
כדי שלא יכמוש. רבי יוחנן בן ברוקה
אומר חרשית של רקל היו מביאין
וחובטין אותן בקרקע בצדי המזבח.
ואותו היום נקרא יום חבוט חריות: ז
מיד. התנוקות שומטין את לולביהן.
ואוכלין אתרוגיהן: ח: ההלל והשמחה
שמונה כצד. מלמד שחייב ארם בהלל
ובשמחה. ובכבוד יום טוב האחרון של
חג כשאר כל ימות החג. סוכה שבעה
כיצד. גמר מלאכול לא יתיר סוכתו

אבל

אבל מוריד את הכלים מן המנחה
ולמעלה, מפני כבוד יום טוב האחרון
של חג: נסוך המים (שבעה) כיצד:
צלוחית של זהב מחזקת שלושה לוגים
היה ממלא מן השלוח הגיעו לשער
המים. תקעו והריעו ותקעו. עלה
בכבש ופנה לשמאלו, ושני ספלים
של כסף היו שם, ל׳יהודה אומר של
סיד היו. אלא שהיו משחרין מפני היין,
ומנוקבין כמין שני חוטמין דקין. אחד
מעובה ואחד דק, כדי שיהו שניהם כלין
בבת אחת. מערבי של מים, מזרחי של
יין

יין. עירה של מים לתוך של יין, ושל
יין לתוך שלמים. יצא רבי יהודה אומר
לוג היה מנסך כל שמונה, ולמנסך
אומרים לו הגבה ידך, שפעם אחת
נסך אחד על גבי רגליו, ורגמוהו כל
העם באתרוגיהן: כמעשהו בחול כך
מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא
מערב שבת חבית של זהב, שאינה
מקודשת מן השלוח, ומניחה בלשכה,
נשפכה או נתגלתה, היה ממלא מן
הכיור, שהיין והמים המגולין פסולים
על גבי המזבח:

פרק ה׳ החליל חמשה וששה. זהו
החליל של בית השואבה.
שאינו רוחה לא את השבת. ולא את
יום טוב. אמרו. כל מי שלא ראה שמחת
בית השואבה. לא ראה שמחה מימיו
:ב: במוצאי יום טוב הראשון של חג
(היו יורדין) לעזרת נשים ומתקנין
שם תקון גדול. ומנורות של זהב היו
שם. וארבעה כפלים של זהב בראשיהן.
וארבע סולמות לכל אחד ואחד
וארבעה ילדים מפרחי כהונה בידיהם
כדים של שמן של מאה ועשרים לוג.
שהן

שהן מטילין לכל כפל וכפל :ג: מבלאי
מכנסי כהנים ומהמיניהן. היו מפקיעין.
ובהן היו מדליקין. שלא היתה חצר
בירושלים. שאינה מאירה מאור בית
השואבה :ד: חסידים ואנשי מעשה.
היו מרקדים לפניהם באבוקות של
אור שבידיהן. ואומרים לפניהן דברי
שירות ותושבחות. והלוים בכנורות.
וכמצלתים. ובחצוצרות. ובכלי שיר
בלא מספר. על חמשה עשר מעלות
היורדות מעזרת ישראל לעזרת
נשים. כנגד חמשה עשר שיר המעלות
שבתהלים

שבתהלים. שעליהן לוים עומדים
בכלי שיר. ואומרים שירה. עמדו
שני הכהנים בשער העליון. שיורד
מעזרת ישראל לעזרת נשים. ושתי
חצוצרות בידיהן. קרא הגבר תקעו
והריעו ותקעו. הגיעו למעלה עשירית
תקעו והריעו ותקעו. הגיעו לעזרה.
תקעו והריעו ותקעו. היו תוקעים
והולכים עד שמגיעים לשער היוצא
למזרח הגיעו לשער היוצא ממזרח.
הפכו פניהם למערב ואמרו אבותינו
שהיו במקום הזה. אחוריהם אל
היכל

היכל יי ופניהם קדמה. והמה משתחוים
קדמה. לשמש. ואנו ליה עינינו ל יהודה
אומר היו שונין ואומרין אנו ליה ולי
עינינו. ה: אין פוחתין מאחד ועשרים
תקיעות במקדש. ואין מוסיפין על
ארבעים ושמונה. בכל יום היו שם
עשרים ואחת תקיעות (במקדש. א:
שלש לפתיחת שערים. תשע לתמיד
של שחר. ותשע לתמיד של בין
הערבים. ובמוספין היו מוסיפין עוד
תשע. ובערב שבת היו מוסיפין עוד
שש. שלש להבטיל העם ממלאכה
רשלש

ושלש להבדיל בין קדש לחול. ערב
שבת שבתוך החג היו שם שמונה
וארבעים. שלש לפותחת שערים.
שלש לשער העליון. ושלש לשער
התחתון. ושלש למלוי המים ושלש
על גבי מזבח. תשע לתמיד של שחר
ותשע לתמיד של בין הערבים ותשע
למוספין. שלש להבטיל את העם
מן המלאכה. ושלש להבדיל בין קדש
לחול: יום טוב הראשון של חג
היו שם שלשה עשר פרים ואלים
שנים. ושעיר אחד נשתיירו שם

ארבעה עשר כבשים לשמונה
משמרות. ביום הראשון ששה
מקריבין שנים שנים והשאר אחד
אחד. בשני חמשה מקריבין שנים
שנים. והשאר אחד אחד. בשלישי
ארבעה מקריבין שנים . שנים
והשאר אחד. אחד. ברביעי
שלשה מקריבין שנים . שנים
והשאר אחד אחד. בחמישי שנים
מקריבין שנים שנים. והשאר אחד
אחד. בששי אחד מקריב שנים
והשאר אחד אחד. בשביעי כולן

שוין בשמיני חזרו לפיס כברגלים,
אמרו מי שהקריב פרים היום, לא
יקריב למחר, אלא חוזרין חלילה; ח
בשלשה פרקים בשנה, היו כל המשמרות
שוות, באימורי הרגלים, ובחלוק לחם
הפנים, בעצרת אומרים לו הילך מצה
הילך חמץ, משמר שזמנו קבוע הוא
מקריב תמידין נדרים ונדבות ושאר
קרבנות צבור, ומקריב את הכל, יום טוב
הסמוך לשבת בין מלפניה בין לאחריה
היו כל המשמרות שוות, בחלוק לחם
הפנים; ח: חל להיות יום אחד להפסיק
בינתים

בנתים משמר שזמנו קבוע היה
נוטל עשר חלות, והמתעכב נוטל
שתים, ובשאר ימות השנה הנכנס
נוטל שש (והיוצא נוטל שש) רבי
יהודה אומר הנכנס נוטל שבע והיוצא
נוטל חמש, הנכנסין חולקין בצפון
והיוצאין בדרום, בילגה לעולם
חולקת בדרום, וטבעתה
קבועה וחלונה
סתומה;

ת . ו . ש . ל . ב . ע

ברכת המזון

למנצח משכיל לבני קרח: כאיל
תערג על אפיקי מים כן
נפשי תערג אליך אלהים: צמאה
נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא
ואראה פני אלהים: היתה לי דמעתי
לחם יומם ולילה באמר אליכל היום
איה אלהיך: אלה אזכרה ואשפכה
עלי נפשי כי אעבר בסך אדרם עד
בית אלהים בקול רנה ותודה המון
חוגג: מה תשתוחחי נפשי ותהמי
עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו
ישועות

ישועות פני: אלהי עלי נפשי תשתוחח
על כן אזכרך מארץ ירדן וחרמנים
מהר מצער: תהום אל תהום קורא
לקול צנוריך כל משבריך וגליך עלי
עברו: יומם יצוה יי חסדו ובלילה
שירה עמי תפלה לאל חיי: אומרה
לאל סלעי למה שכחתני למה קדר
אלך בלחץ אויב: ברצח בעצמותי
חרפוני צוררי באמרם אלי כל היום
איה אלהיך: מה תשתוחחי נפשי ומה
תהמי עלי הוחילי לאלהים כי עוד
אודנו ישועות פני ואלהי

שפטני

שפטני אלהים וריבה ריבי מגוי לא
חסיד מאיש מרמה ועולה
תפלטני: כי אתה אלהי מעוזי למה
זנחתני למה קדר אתהלך בלחץ אויב
שלח אורך ואמתך המה ינחוני
יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך
ואבואה אל מזבח אלהים אל אל
שמחת גילי ואודך בכנור אלהים
אלהי: מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי
עלי הוחילי לאלהים כי עוד אודנו
ישועות פני ואלהי
למנצח בנגינות מזמור שיר: אלהים

יחננך

יחננו ויברכנו יארפנין אתנו סלה:
לדעת בארץ דרכך בכל גוים ישועתך
יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם
ישמחו וירננו לאמים כי תשפט עמים
מישר ולאמים בארץ תנחם סלה
יודוך עמים אלהים יודוך עמים כלם:
ארץ נתנה יבולה יברכנו אלהים אלהינו
יברכנו אלהים ויירא אותו כל אפסי ארץ

בי סוגו אין טרי אואומיני דירה, אזנו די לודן
נברך שאכלנו משלו

אי ריספונראגן ליאלטרי
ברוך שאכלנו משלו ובטובו
הגדול חיינו

איל פרימו ריפאטירא
ברוך שאכלנו משלו ובטובו הגדול חיינו

בי סוגו אין דיאגי דירא
נברך אלהינו שאכלנו משלו ובטובו
הגדול חיינו:

אי ריספוזיראגן
ברוך אלהינו שאכלנו משלו ובטובו
הגדול חיינו

אי ריפיטירא
ברוך אלהינו שאכלנו משלו ובטובו
הגדול חיינו

ברוך הוא וברוך שמו וברוך זכרו
לשולמי עד

בי ריני ברכה כולו דירא

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
הזננו ולא ממעשינו המפרנסנו
ולא מצדקותינו המעניק טובו עלינו
הזן אותנו ואת העולם כלו בטובו בחן
בחסד וברחמים נותן לחם
לכל בשר כי לעולם חסדו: ובטובו
הגדול תמיד לא חסר לנו ואל
יחסר לנו מזון תמיד לעולם ועד
כי הוא זן ומפרנס לכלו ושולחנו
ערוך לכל והתקין מחיה ומזון
לכל בריותיו אשר ברא ברחמיו
וברוב חסדיו כאמור פותח את

ידיך ומשביע לכל חי רצון ברוך
אתה יי הזן ברחמיו את הכל:
על ארצנו ועל נחלת אבותינו
נודה לך יי אלהינו על שהנחלת
לאבותינו ארץ חמדה טובה ורחבה
ברית ותורה חיים ומזון על
שהוצאתנו מארץ מצרים ופדיתנו
מבית עבדים ועל בריתך שחתמת
בבשרנו ועל תורתך שלמדתנו ועל
חוקי רצונך שהודעתנו ועל חיים
ומזון שאתה זן ומפרנס אותנו
ועל הכל יי אלהינו אנו מודים לך

ומברכים את שמך כאמור ואכלת
ושבעת וברכת את יי אלהיך על הארץ
הטובה אשר נתן לך ברוך אתה יי על
הארץ ועל המזון
רחם יי אלהינו עלינו ועל ישראל עמך
ועל ירושלים עירך ועל הר ציון
משכן כבודך ועל היכלך ועל מעונך
ועל דבירך ועל הבית הגדול והקדוש
שנקרא שמך עליו. אבינו רענו זוננו
פרנסנו כלכלנו הרויחנו הרוח לנו
מהרה מכל צרותינו ואל תצריכנו יי
אלהינו לידי מתנת בשר ודם ולא לידי

הלואתם שמתנתם מעוטה וחרפתם
מרובה. אלא לידך המלאה והרחבה
העשירה והפתוחה שלא נבוש
בעולם הזה ולא נכלם לעולם הבא
ובלעות בית דוד משיחך תחזירנה
למקומה במהרה בימינו [illegible]
אין שבת דירא רצה והחליצנו יי אלהינו
במצותיך ובמצות
יום השביעי השבת הגדול והקדוש
הזה כי יום גדול וקדוש הוא מלפניך
נשבות בו ונגוח בו כמצות חקי
רצונך ואל תהי צרה ויגון ביום

מנוחתינו והראנו בנחמת ציון במהרה
בימינו, כי אתה הוא בעל הנחמות ואף
על פי שאכלנו ושתינו חרבן ביתך
הגדול והקדוש לא שכחנו אל תשכחנו
לנצח ואל תזנחנו לעד כי אל מלך גדול
וקדוש אתה ותבנה ירושלים עירך
במהרה בימינו
אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא יגיע
יראה וירצה ישמע יפקד
ויזכר זכרנו וזכרון אבותינו זכרון
ישור עירך וזכרון משיח בן דוד
עבדך וזכרון כל עמך בית ישראל

לפניך לפליטה לטובה לחן לחסד
ולרחמים ביום (בשבת אתיום השבת הזה)
את יום חג הסוכות הזה את יום
טוב מקרא קדש הזה לרחם בו עלינו
ולהושיענו זכרנו יי אלהינו בו לטובה
ופקדנו בו לברכה והושיענו בו לחיים
טובים בדבר ישועה ורחמים חוס
וחננו והמול ורחם עלינו והושיענו כי
אליך עיננו כי אל מלך חנון ורחום
אתה
ותבנה ירושלים עירך במהרה בימינו
ברוך אתה יי בונה ברחמיו בנין ירושלים

אמן

בחיינו ובחיי כל קהל בית ישראל

עמך תבנה עיר ציון ברינה

ותכון עבודת הקדש בירושלים וארמון

על משפטו ישב בקרוב כבראשונא

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם

לעד הא אבינו מלכנו אדירינו

בוראנו גואלנו קדושנו קדוש

יעקב רוענו רועה ישראל המלך

הטוב והמטיב לעד לנו ולכל בני

ישראל המלך הטוב והמטיב לכל

שבכל יום ויום הוא מטיב לנו הוא

הטיב לנו הוא ייטיב לנו הוא גומלנו

הוא גמלנו הוא יגמלנו לעד דין

וחסד ורחמים וריוח והצלה וכל

טוב. הרחמן הוא ישתבח על

כסא כבודו: הרחמן הוא ישתבח

בשמים ובארץ: הרחמן הוא

ישתבח בנו לדור דורים: הרחמן

הוא קרן לעמו ירים: הרחמן הוא

יתפאר בנו לנצח נצחים: הרחמן

הוא יפרנסנו בכבוד ולא בביזוי

בהתר ולא באיסור מנחת ולא

בצער: הרחמן הוא יתן שלום

בעינינו: הרחמן הוא ישלח ברכה
רוחה והצלחה בכל מעשי ידינו:
הרחמן הוא יצליח את דרכינו:
הרחמן הוא ישבור עול גלות
מהרה על כל צוארנו: הרחמן
הוא יוליכנו מהרה קוממיות לארצנו
הרחמן הוא ירפאינו רפואה
שלימה רפואת הנפש ורפואת
הגוף: הרחמן הוא יפתח לנו את
ידו הרחבה: הרחמן הוא יברך
כל אחד ואחד ממנו בשמו הגדול
כמו שנתברכו אבותינו אברהם

יצחק ויעקב בכל מכל כל כן
יברך אותנו יחד ברכה שלימה
וכן יהי רצון ונאמר אמן: הרחמן
הוא יפרוש עלינו הוכת שלומו:
הרחמן הוא יטע תורתו ואהבתו
בלבנו ותהיה יראתו של פנינו
לבלתי נחטא

(בשבת הרחמן הוא ינחילנו עולם
שכולו שבת)
הרחמן הוא ינחילנו עולם
שכולו ארוך מנוחה לח״ העולמים
הרחמן הוא יחיינו וזכנו
ויקרבנו לימות המשיח ולח״
העולם הבא מגדול ישועות
מלכו ועושה חסד למשיחו
לדוד ולזרעו עד עולם: כפירים
רשו ורעבו ודורשי״ לא יחסרו
כל טוב: נער הייתי גם זקנתי
ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו

מבקש לחם: כל היום חונן ומלוה
וזרעו לברכה: מה שאכלנו יהיה
לשבעה ומה ששתינו יהיה
לרפואה כדכתיב ויתן לפניהם
ויאכלו ויותירו כדבר״ ברוכים
אתם ל״ עושה שמים וארץ
ברוך הגבר אשר יבטח ב״
והיה״ מבטחו״ עוז לעמו יתן
״ יברך את עמו בשלום
כוס ישועות אשא ובשם״
אקרא סברי מרנן
ברוך אתה״ אלהינו מלך העולם

בורא פרי הגפן

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
על הגפן ועל פרי הגפן ועל
תנובת השדה ועל ארץ חמדה
טובה ורחבה שרצית והנחלת
לאבותינו לאכול מפריה
ולשבוע מטובה רחם יי אלהינו
על ישראל עמך ועל הר ציון
משכן כבודך ועל מזבחך ועל
היכלך ובנה ירושלים עיר
הקדש במהרה בימינו והעלינו

לתוכה (בשבת (נחמנו ביום שבת שבת היה)
ושמחנו יי אלהינו בישועתך
הזה ונברכך עליה בקדושה
ובטהרה כי אתה טוב ומטיב
לכל ונודה לך יי אלהינו על הארץ
ועל פרי הגפן ברוך אתה יי על
הארץ ועל פרי הגפן

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם
על המחיה ועל הכלכלה
ועל תנובת השדה ועל ארץ
חמדה טובה ורחבה שרצית

והנחלת לאבותינו. רחם יי אלהינו
עלינו ועל ישראל עמך ועל
ירושלים עירך ועל הר ציון משכן
כבודך ובנה ירושלים עיר הקדש
במהרה בימינו והעלנו לתוכה
כשבת ונחמנו יי אלהינו ביום
השבת הזה בראש חדש וזכרנו
לטובה ביום ראש החדש הזה
כמתה ושמחנו יי אלהינו ביום חג
הסוכות הזה וכו כי אתה טוב
ומטיב לכל ונודה לך על הארץ
ועל המחיה ועל הכלכלה ברון אתה יי על
המחיה ועל הכלכלה